

DOMOVINA

Izhaja 5., 15. in 25. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. Velja za celo leto 2 gld., za pol leta 1 gld., za četrt leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Zmaga pravice!

Zgodovinsko je dokazano, da je Spodnji Štajer in z njim mesto Celje slovensko. Celjski grofje veljajo med svetom kot Slovenci. Do leta 1848. tudi nihče ni tajil, da je Celje slovensko. Po letu 1848. jelo je počasi padati to prepričanje; vendar nikomur ni prišlo na misel, da bi trdil, da je Celje nemško mesto, nemška last. V letih 1850, 1851 in 1852 igralo se je v celjskem mestnem gledališču ob raznih prilikah slovensko. Vse delovanje mesta in tudi prvi poslanci potrjujejo to resnico. Še le kasneje, ko so zadobili tujci, inozemci veljavo in tudi za kratek čas vladno krmilo v roke, jela je hiba, ki je prizadeta bila koncem osemnajstega in začetkom devetnajstega veka Avstriji, — takrat rimskemu cesarstvu — proti Slovanom, nekoliko vplivati. Ljudje, katerim je šlo le za kruhek, pozabili so sveto narodno dolžnost, pozabili, da jih je rodila mati slovenska in nastopili so pot proti lastni svoji krvi, lastnim očetom, materam, bratom in sestrkam ter trdili s privandranimi tujci vred vneboupijočo laž, da so sinovi nemške krvi in naredili slovensko Celje za nemško mesto. Kruta sila zamorila je pri večini naših sinov pravi narodni čut in jih zmehčala, da so skupno z volkovi tulili nezmysel o nemškem Spodnjem Štajerju in razupili biser slovenski — Celje — za nemško mesto. Ta greh podedovalo je tudi mnogo mnogo potomcev. Tem zapeljancem pridružilo se je še nemško laž-liberalno — bolje rečeno — židovsko časopisje in tako so raztrosili po celem svetu gorostastno nezmysel, da je Celje nemško mesto, nemška last. Kdor pozna Celje in njega prebivalce ali pa, če samo pride v mesto in se malo ogleda po raznih napisih tvrdk, uvidi takoj neresničnost te trditve.

Ljudje, ki danes zvonec nosijo v mestu in katerim gre le za mestno gospodstvo, so toliko Nemci, kakor Cunjci Evropejci. Njim tudi ne gre toliko za stvar, kakor za gospodstvo. Marsikateremu teh mož, sedečemu doma in premišljujočemu svojo preteklost, pridejo mrzle srage potu na lica, ko se spominja, da morda do svojega desetega leta ni niti slišal, niti govoril jedne nemške besede, in da še sedaj govori le celjsko nemščino, poleg pa trdi, da je Nemec in samega sebe laže o svojem pokoljenju.

Slovenci mehki kakor maslo, spregledavali so to izdajstvo vedno radi ljubega miru ter se pustili po tih renegatih vladati; uskokom podpisanim po raznih uradih pa je rastel greben, tako, da danes, ko Slovenci zahtevajo le trohico pravice, upijejo, da se jim godi vneboupijoča krivica in lažejo samega sebe in svet, da se ljudstvo brez potrebe vznemirja.

Mnogim zavednim, pravičnim in samozvestnim možem presedalo je to kruhebersko početje. Sramovali so se jeli, da tujec pomnožen z uskoki deli kruh domačinom. Sprevideli so, kaj je potreba našemu narodu, da se reši robstva. Uvideli, da je treba mnogo prave slovenske inteligence, ki bode na vsih poljih delala bratsko s svojim narodom. A kako jo dobiti, če tujec vzgaja našo mladino; če naša mladina pohaja šole, koder jo muči že po naravi nam nasproten tujec, da najbolj nadarjen deček zgubi pogum iskati v takih zavodih naukov modric. In da mnogi od teh, ki vendar ne opešajo, morajo prebiti toliko in toliko britkosti in neprilik glede svoje narodnosti, da, ko postanejo možje, izgube vse vzvišene misli, vzore in neobčutni postanejo za srečo svojih trpečih bratov. Zato so zahtevali Slovenci

zavod, ki naj bode vsaj nekoliko pravičen našim narodnim potrebam.

To pa je bil dreglej v nemčurstvo in avstrijsko nemško lažliberalstvo in židovstvo. Dve leti so tulili, kakor besni volkovi, lagali in hujskali proti Slovincem. Malo zahtevo slovenske spodnje gimnazije v Celji, razupili so za veliko nemško stvar, tako, da se je celo pravo nemško časopisje, zunaj Avstrije rogalo takemu početju. Skušali so ti zaslepljenci dokazati, da Slovenci zahtevajo človekomrno orožje proti Nemcem. Še zadnje dni, ko je bilo tako rekoč že odločeno, da se dá Slovincem ta malenkost — slovenske vsporednice na spodnji gimnaziji v Celji — hujskali so in lagali, da se vzdigne ves Spodnji Štajer, če se dovoli ta učni zavod.

Nestrpnost je pričakovalo slovensko ljudstvo vsega Spodnjega Štajerja odločitve te za nas dokaj važne zadeve. In ko je prišlo poročilo, da je državna zbornica na Dunaji, dala pravici zmago, zagromeli so topiči po vsem Spodnjem Štajerju, prižigali se kresci, ljudstvo se zbiralo in klicalo pravičnim možem slava, vekovita slava! ki so iz prepričanja glasovali za to, da se da pol milijonu štajerskih Slovincem na njih zemlji, vsaj trohico te pravice, kakor jo ima v obilici par tisoč narejenih Nemcev.

Vse laži, vse žuganje ni nič pomagalo. Danes jih tepe laž, te domišljave renegate in nemške liberalce. Ljudstvo, slovensko ljudstvo se veseli in ves Spodnji Štajer sprevideva, da pravica še ni popolno izmrla. Laž jih tepe, da bode ljudstvo nasprotovalo temu. Gromenje topičev na vsih gričih, lepo slovensko petje okrog Celja in Savinjski dolini naj jim bode dokaz, da tu prebiva slovenski rod in naj bode tudi celjskim uskokom poziv, da naj se povrnejo med

LISTEK.

Huda luknja in nadvojvoda Ivanova votlina.

Spisal Radojca.

Kaj ne, dragi bralec, nekoliko čudno krajevno ime je to! A pritrdil mi bodeš, da so naši pradedje izbrali najprikladnejše ime temu kotičku, če ti orišem ta nepoznani kraj, pa bodeš to priznal, če si to bajno sotesko ogledaš z lastnimi očmi. — Huda luknja — koliko slik — grozovitih in pustih — pripelja nam domišljija pred sanjarske oči že pri izgovoru tega imena! — Tam stoji srednjeveški železni vitez, skrit za skalo ter pričakuje bogat plen — mimo idočih hlapcev. V skalnatih votlinah skriva se črna četa razbojnikov, ki prežé na tihega potnika, ki so strah in groza celi okolici. — O polunoči pa gospodarijo tukaj ponočni duhovi in hude čarovice.

A vse to so le slike žive domišljije. Minila je pestna pravica, razkropljena je razbojniška četa in zadnje čarovnice so že davno sežgali na gromadi. Le sive skale stoje še tukaj kot nepremakljivi duhovi in molče šepetajo si bajne pravljice iz davno minolih časov.

Že za časa Rimljanov vodila je skoz sotesko Huda luknja trgovinska cesta. A poznejša zgodovina po preseljevanji narodov molči o tej cesti do tekočega stoletja. Človeška roka ni mej tem časom prišla za kramp in motiko in ni se skrbelo za vzdrževanje in popravilo ceste.

Vihar časa in moč hudournikov izbrisala sta nje poslednji sled. Še le v tretjem desetletju devetnajstega stoletja našel se je mož, ki je prevzel pretežko, a važno nalogo, po tem ozkem predoru graditi večjo cesto. Ta mož je bil nadvojvoda Ivan Štajerski. Že njegov priimek pove, da si je ta ud presvetle cesarske rodovine, pridobil mnogo zaslug za našo deželo, kar je itak iz štajerske zgodovine znano. Iz hvaležnosti postavil se mu je pozneje v romantični skalnati dolbini lep spomenik, v kojem je bil utrdjen srebrn profil njegove glave. Srebrno glavo pa je ukradla zlobna roka in namestila se je potem srebrna z bronasto. — Davno že krije črna zemlja ostanke prezasluznega nadvojvoda Ivana, njegov spomenik pa še stoji — obvarovan proti elementarnim silam ter priča — in pričal bode še poznim rodovom o občudovanja vredni delavnosti visokega dobrotnika. —

Gorovje krog Hude luknje spada k apneniškim alpam, v nasprotju sosednjim Pohorjem, ki ima popolnoma praalpski značaj. Praalpe in

apneniške alpe meji tukaj srednji in spodnji tek Mislinje, ktera se zliva v Dravo in gornji del Pake, ktera dere proti Savinji.

Najbolj impozanten pogled na strme skale je pri uhodu v sotesko od severne — to je od slovenjgraške strani.

Tajna groza te prešine, ko gledaš te navpične belo-sive peči, ki grozé, vsak trenotek odlomiti se od skupine ter pokopati mimo idočega potnika. Soteska sama je tako ozka, da je komaj za skoz tekoči potok dovolj prostora. Cesta je zatoraj vsekana v skalo. Kmalu po uhodu v sotesko zagleda se od daleč mična duplina z Ivanovim spomenikom na levi strani ceste. Na desni šumi mrzla Paka. Od spomenika vodi čez Pako na nasprotno stran most. Spremi me, prijazni bralec, čez ta most in pokazal ti bodem čuda — podzemeljska naravna čuda, — da se ti oko ne bode moglo nagledati do sita.

Takoj pri prestopu čez most zagledava na strmi skali leseno hišico, ki imenitno povečuje idilično gorsko sliko. Steza naju pelja okoli te skale in — nakrat stojiva pred velikanskim uhodom v podzemeljsko votlino, iz ktere pribuči potok — Ponikva. Molče bodeva strmela nad tem naravnim čarom in občudovala Stvarnikovo vse-mogočnost. Nad uhodom v votlino blišči se napis: „Nadv. Ivanova votlina“.

svoje rodne brate, povrnejo k svoji slovenski materi, ker pravica zmaguje in bode popolno zmagala!

Složno stopajmo pred dobri naš narod!

Naš slovenski narod je dober in zaupljiv nasproti svojim prijateljem. V obče je naše ljudstvo, ki je v moralnem obziru sploh še zdravo in ki je skozi in skozi verskega duha, tudi precej dobro podučeno v raznih zadevah javnega življenja. Kako bi tudi ne bilo? Vsaj ga naša častita, domoljubna duhovščina v cerkvi tako lepo podučuje, vsaj sliši mladina v šoli toliko koristnih nauk! Prirejajo se za kmetско ljudstvo tudi razni shodi in zbori kmetijskih družeb in podružnic in sklicujejo se še druge podučne skupščine. Naš narod si tudi pridobi veliko izkušenj, ko občuje po uradih z onimi uradniki, kateri so slovenskega rodu in slovenskega mišljenja. Veliko izobraženosti zajme naš narod tudi iz knjig in časopisov, osobito iz prelepih knjig tako zelo razširjene družbe sv. Mohorja. Iz naših časopisov pridobi si naše ljudstvo poleg raznovrstnih praktičnih in teoretičnih nauk tudi dobre pojme o zdravi in pametni politiki slovenskih poslancev in slovenskih voditeljev sploh. Lehko rečemo, da slovensko domoljubno razumništvo precej dobro za svoj narod skrbi, znabiti dosti boljše kakor to storé rodoljubi drugih narodov, kateri živé v mnogo boljših razmerah.

Ako bomo Slovenci v domoljubni slogi pričetu in že zelo razširjeno delo dosledno nadaljevali, imeli bomo še veliko veselje nad lepimi uspehi svojega velikega truda. Toda edini moramo biti, ogibati se moramo strankarstva, ogibati se zlasti strastnega strankarstva in strankarskega sovraštva. Nam Slovencem morajo biti v vzgled vse one ustanove, katere Slovencem že veliko let delé duševne podpore. Glejte, kako na nepristranskem stališču je „družba sv. Mohorja“, kako to literarno društvo goji najvišje naše težnje brez vsega strankarstva, brez vseh nepotrebnih strasti ali političnih slabosti. Kako skrbno postopa v tej zadevi tudi „Matica Slovenska“ in še več drugih slovstvenih, gospodarskih društev in zadrug! Kako previdno postopajo v svoji pisavi mnogi slovenski časopisi, kateri se trudijo, da gojé le prvotni in nepokvarjeni slovenski program upokojnega slovenskega očeta Bleiweisa. Ali ne služijo mar stare, po njem ustanovljene „Novice“ vsem Slovencem še vedno za uzor?! Ali ne pišejo v oziru, da se previdno ogibljejo slovenskega strankarstva, posebno hvalevredno štajerski listi in koroški „Mir“? Ali mar ni bilo lepo, ko so ljubljanski časniki med potresom tako mirno in stvarno pisali? Toda slovenski domoljubi prenašamo še vse potrpežljivo tudi kavsanje in ravsanje časnikarsko. Ali kedar naši domoljubje javno nastopajo, kedar pozovejo naš narod, naš dobri na-

rod najaven shod, kjer ga javno, očitno hočejo podučevati, takrat ne smejo biti needini, razkosani; takrat si ne smejo stati nikakor ne sovražno nasproti. Malo strankarstvo v političnih in drugih zadevah si cer ne škoduje; vsaj je treba večkrat, da se razjasnijo nazoni ene osebe, da se napačno mnenje ene stranke ovrže po ugovorih drugih oseb, drugih strank. S takimi in enakimi razjasnili in protigovori večkrat pridobi stvar sama, ako le ne postanejo razprave preveč osebne, ako se iz političnih nasprotstev ne izmicijo osebna nasprotstva. Nimamo tega upanja, da bi se n. pr. na Kranjskem brez potrebe nastala nasprotstva med Slovenci samimi polegla tako hitro, nimamo torej tudi tega upanja, da bi naša dnevnikarjenja, gojiti osebne in strankarske mržnje; ali upati in pričakovati smemo, da boste vsled žalostnih skušenj, na Notranjskem pridobljenih, previdnejši, kedar nastopate javno. Ako se tako sovražno nasprotstvo med strankami pokaže med štirimi stenami v navzočnosti le male, in to izobražene množice, nas čisto nič ne peče, ako bi si stranki v svojih nazorih prišli navskriž in ostro trčili eno ob drugo. Takov vihar ne bi bil večjega pomena, kakor vihar v kupici vode. Vse drugo je pa, ako si na velikih taborih stranke pridejo navskriž. To ima potem silno škodljive posledke, ker se škandal širi in širi daleč med narod. Ako bi se taki škandali pogostoma pripetili, narod ne bode več verjel slovenskim politikom, voditeljem, pisateljem in govornikom. Škoda bodo trpeli ne samo tisti, kateri so vsled svojega prevelikega strankarstva škandal povzročili, ampak žalibog tudi vsi tisti domoljubi, kateri želé, miru v veliki slovenski, nerazcepljeni stranki, kateri želé, da se Slovenci ognemo vseh tistih vprašanj, katera nas razdvajajo, vprašanj, katera niso tako nepotrebna, da bi se morala v sedanjih razmerah jemati v pretres. Zato ponavljamo: Slovenci, bodimo složni, kedar mislimo stopiti javno pred dobri narod. Kdor pa misli nagajati, kedar skliče tak shod slovenski Peter ali slovenski Pavel, naj rajše ostane doma.

Celjske novice.

(Celjska postavka) se je vsprejela pri glasovanju po imenih s 173 proti 143 glasovom. — S tem je zagotovljena slovensko-nemška spodnja gimnazija v Celji. — Strašanskega truda je stalo to malenkost rešiti ugodno, ker je krivica nasprotnikov brezmejna in še nikakor mirna.

(Ciril-Metodovih kresov) gorelo je dne 4. t. m. po vsih gričih slovenskega Štajerja v nebrojnem številu. Poročajo nam z raznih krajev, kako navdušeno je ljudstvo govorilo o svetih možeh slovanskih blagovestnikovih. Čili mladeniči vstrašili se niso na najvišjih planinah napraviti velike gromade, ki so kazale daleč na okrog, da prebiva tu sin majke Slave.

(Ljudska veselica) v „Paradeški“ pri Vojniku, katero so nam priredila celjska narodna društva se je prav izvrstno obnesla. Bila je res prava ljudska veselica, namenjena vsem slojem prebivalstva, pred vsem pa priprostemu ljudstvu. Vsakdo našel je tam svojo zabavo, vse je bilo veselo. Že ob 2. uri popoldne začeli so iz Celja drdrati vozovi z meščani. Poleg njih pa se je peš pomikala velika množica izletnikov iz vseh stanov proti Škofjivasi in proti Vojniku. Pa tudi po vseh drugih cestah ki držijo proti Vojniku, bilo je prav živahno. Po tretji uri popoldne odkorakali so „Celjski Sokoli“ iz Škofjevase proti Vojniku. Za njimi so se uvrstili člani „Celjskega pevskega društva“. Spremljala je je polnoštevilna godba iz Podčetrтка in streljanje topičev z bližnjih gričev naznanjalo je njihov prihod. Vhod na prekrasno zabavišče kazala sta dva lepo okinčana maja. Tukaj pozdravil je celjske izletnike v imenu društva „Edinosti“ in vojniških narodnjakov odbornik društva „Edinosti“. Za prisrčen vsprejem se je v imenu celjskih narodnih društev z jedernatimi besedami zahvalil starosta celjskega „Sokola“ g. dr. J. Vrečko. Zdaj se je še le začelo prav živahno življenje po mično okrašenem logu. Z vzvišenega odra razlegala se je po celem logu vesela godba, pevci „Celjskega pevskega društva“ in iz Vojnika oglasili so se z nekaterimi prav mičnimi pesmicami, da je začelo vsem srce hitreje utripati, in s pevci so tekmovali vojniški tamburaši, ki so izvajljali s svojim ličnim godalom najnežnije glasove in kmalu so bile vse vsakdanje skrbi in nadloge pozabljene. Med tem so se že spet zbrali čili „Sokoli“ in nastopili v vrstah pod krepkim poveljstvom svojega predtelovadca g. M. Benčana. Igra ali skupna telovadba z žogo je pokazala, kako se da telo na prav zabaven kratkočasen način krepiti. Posebno ugajale so občinstvu tudi predrzne vaje gg. M. Benčana in dr. Tominška na drogu. Kazala sta, kako moč in gibčnost dá telovadba telesu. Z velikim zanimanjem je občinstvo pričakovalo loterijo. Lepi dobitki so marsikoga premamili, da si je kupil srečko in gojil v srcu upanje, da menda le njegova številka zadene glavni dobiček. Marsikomu so pa ljubeznjive krasotice izvabile krajcar iz žepa, ko so kakor lastovke marljivo švigale sem in tje med občinstvom in prodajale srečke. Kakor so te gospodične občinstvu ponujale in vzbujale nado, da jim loterija prinese srečo, tako so spet druga dekleta delila kot spomin na veselico krasne, lepo duhteče šopke. A tudi živahni dečki so se hoteli pokazati. Skakaje z zavezanimi nogami in plezaje po visokih majih zabavali so sebe in druge. Vse prekmalu se je začelo mračiti. Akoprav je pa prišla noč, zavoljo tega še vendar življenje v našem logu ni utihnilo. Brleti je začelo veliko število krasnih pisanih lampijonov in v njihovi čarobni svetlobi postalo je šele prav prijetno. Mladina se je začela na dveh plesiščih živahno vrteti, mi

Votlina je v začetku zelo prostorna in visoka. Čez potok je napravljen pôt, da toraj brez vseh težav nadaljujeva najin podzemski obisk. Kmalu dospeva do lesene galerije, na katero vodijo stopnice. Z galerije imava prekrasen razgled po celi votlini. Sprednji del razsvetljuje dnevna luč, notranji pa ob svečanostnih prilikah nebroj luči, ki visé na oboku in po stenah po celi jami. — Ta prizor z galerije, ostane ti, dragi potnik, za vedno v spominu. — Z galerije gre se nekaj časa visoko med potokom v notranje prostore. S te visočine peljajo potem stopnice zopet v nižino do potoka. Od tukaj naprej hodiva večinoma po ograjenih brvih. — Če dalje naprej, toliko bolj buči voda in ne bo ti težko uganiti, da mora v bližini biti slap. Skale stopijo sedaj zelo blizu skupaj in komaj je toliko prostora, da se je napravila brv nad potokom. Pri tej ožini občudujeva krasne vodne kaskade. Skale ob obeh straneh blišče pri zadostni razsvetljavi, da ti skoraj jemlje vid. Še nekaj korakov in pri slapu sva. Skoz nizek predor dospeva na cilj. Pred nama se peni 8—10 metrov globoko padajoč slap — in voda buči s tako silo, da spreletava človeka strah in groza.

Ne da se v besedah tako orisati, kakor je ta divje romantična votlina v istini! Kratko rečeno: Kdor ne ogleda je sam, ne more verjeti besedam.

Poprej malo znana soteska Huda luknja in še manj znana nadvojvoda Ivanova votlina — dobili sta v kratkem času veljavno ime, in smelo trdimo, da bode v nekaj letih Huda luknja znana še daleč izven slovenskih mej. Projektovana je za drugo leto upeljava električne razsvetljave, projektovan je za poznejša leta i dohod k imenitnim kapniškim jamam, kamor je bil dosedaj pristop zaradi prestrme steze skoraj nemogoč. Dosedanja železnična proga Celje-Velenje nadaljevala se bode še tekom tega leta čez Hudo luknjo na Slovenjigradec do koroške železnice v Sp. Dravogradu in tako je Hudi luknji zagotovljena sijajna bodočnost.

V tekoči poletni sezoni namerava „Bralno društvo Dolič“ prirediti tri veselice v Ivanovi votlini. Na vsprejemu bo razven navadne godbe tudi tamburanje. Razven tega nadejati se je i sodelovanja raznih pevskih društev. Za mladi svet pa je pripravljen prostor pod galerijo, da se zasuče pri glasih poskočne polke in modernega valčka. — Dnevi teh slavnostij so 21. julija, in 11. in 15. avgusta.

Prireditelji obetajo si obilnega obiska od strani slavne gospode, in sveta dolžnost jim bode, častite goste z jako imenitnim in mnogovrstnim vspešdom presenetiti!

Dve črtici.

(Priredil Fr. Márič.)

Kralj Astor.

Kralj Astor bil je plemenit vladar dobrega srca. Imel je krasno zemljo, polno bogastva in obilja. A krasna je bila tudi njegova duša, ker je ljubila vse, kar je lepo in vzvišeno. Pa njegovo srečo je zatemnjevala jedna tuga. Vse kar je ljubil, bilo mu je umrlo. V detinstvu je izgubil roditelje, kot mladenič najdražjega prijatelja, kot mož ljubljeno ženo, a kot starec mile sinove in hčere. In tako je nastala prislovica, da zapade vsakdo, kogar kralj ljubi, smrti, baš kakor se je srečnemu kralju Midi v davnem času spreminilo vse v zlato, česar se je dotaknil.

Začeli so se zategadélj za svoje življenje bati tudi oni, ki so bili kralju najbližji, in so ga popolnoma zapustili; a kralj se je vedno bolj staral in postajal vedno bolj osamel ter želel, da ga smrt reši iz te njegove bede. In napotil se je k pobožnemu puščavniku, da mu svetuje in razjasni, zakaj mu vse umre, kar ljubi. . . . A starec se zamislil in mu odgovori:

— Daljna so pota božja. Sojeno je da nam umre ono, kar najbolj ljubimo.

Nato mu reče kralj:

ostali pa smo se zbrali pred logom na travniku, ter občudovali čarobno šviganje raket in divne podobe krasnega umetnega ognja. Še v pozni noči bilo je živo in veselo v divnem logu.

(Državni poslanec Vošnjak) je izročil državnemu zboru prošnje občin: Videm, Globoko, Pleterje, Bizeljsko in Kapela za podporo, ker so vinogradi v teh krajih letos toliko trpeli.

(Humbug, nič kot humbug) je poročilo celjskih nemškutarjev v raznih nemških listih, da se je ves mestni zastop celjski peljal na Dunaj, da dela škandal na galerijah pri sprejemu celjske postavke. Mi smo videli mnogo mestnih očetov ta dan v Celji, ki so lepo pri svojem poslu šli s trebihom za kruhom. Julče Rakusch s par drugimi pa tudi še ni celi mestni zastop. — Sicer pa je vse to velika ironija, če si domišljujemo celjski nemškutarji, da se bode morda močnejši poljski klub, češki klub ali pa konservativni klub zbal pogledov teh možicelnov ali pa kravala in bode poslancem zaostala beseda da v ustih. — Je pač vroče v glavicah teh domišljavcev!

(Zaročil se je) dne 7. t. m. g. dr. Josef Kotnik, avskultant v Konjicah z gospodično Fini Prus, hčerjo umrlega vodje Slovencev v Konjicah. — Čestitamo!

(Doktorjem vsega zdravilstva) je bil preteklo soboto promoviran na graškem vsučilišču gospod Hinko Šuklje, bivši sekundarj v ljubljanski bolnišnici.

(Veselje in radost) sporočajo nam iz cele Savinjske doline, Vojnika, Brežic, Konjic, Št. Jurja ob j. ž. itd. itd. Povsod pokanje topičev, kresovi in petje radi pravične zmage v državnem zboru. Za nas Slovence ima celjska slovenska gimnazija veliko večji pomen, kakor bi se v prvem trenutku mislilo. Nasprotniki pa sedaj tudi vedó, da jim vse zavijanje nič ne pomaga in da je državni zbor sam priznal, da Celje ni nemško mesto. Zato je pa smešno, da trobijo sedaj v svet, da bodo Nemci v Gradcu in Gornjem Štajerskem, morda tudi drugi Nemci protestovali proti slovenski gimnaziji v Celji. Kaj te ljudi briga naše početje? Kaj vedo ti, česa nam je treba? Menda se jim je res pamet zmešala, da hočejo bolje biti poučeni o naših zadevah, kakor mi sami in nam ukazovati kaj smemo in kaj ne. Kakor nas ne briga njih narodnost in njih šole, tako naj jih ne briga naša gimnazija. — Nadutost je začetek bedarije!

(Dražbe v Celji.) Dne 15. julija 1895 bode prostovoljna dražba hiše gospodične Gabrijele Grah v kovaških ulicah (Schmiedgasse) v Celji in terjatev konkurzne mase g. Fr. Hermana obe pri okrožnem sodišči v Celji. Na 19. in 27. t. m. pa je od tukajšnjega okrožnega sodišča razpisana izvršilna dražba pisarniške oprave g. dr. Janeza Stepischnegga v Celji zavoljo kazni po 25 glđ, katero mu je naložilo najvišje sodišče na Dunaji zavoljo nagajivega pritoževanja.

(Izvanavstrijski Nemci in Celje.) Že večkrat se je pri nas povdarjalo, da so naši Nemci in nemčurji naši hujši nasprotniki, kakor sami Prusi. A kaj pravimo hujši. Mi Slovenci radi vse Nemce čislamo, kar jim gre, spoštujemo prave Nemce-poštenjake, ki tudi nam priznajo našo čast, naše težnje in pravice. Da se ne moremo razumeti z nemškimi janičarji in njih pristaši, pač ni naša krivda, v koliki surovosti in razdivjanosti so se pokazali naši zli protivniki o celjskem vprašanju, o tem smo bili žive priče. Poglejmo si, kako sodijo o celjskem vprašanju, pravi pristni Nemci, Nemci iz blaženega „rajha“. „Frankfurter Zeitung“, znameniti nemški list iz „rajha“ piše govoreč o koaliciji, o celjskih vsporednicah sledeče: „Koalicija ni mogla izgotoviti nobene preosnove, niti ni mogla odpraviti izjemnega stanja v Pragi. Pa vse to ni spravilo liberalcev iz koalicije, v kateri celo mirnodušno gledajo na znamenja pešanja svojega vpliva pri svojih pristaših. Tu je pa prišla zadeva slovenske gimnazije v Celji, in nemški liberalci (ne marajoč za vsa druga bistvena vprašanja) so iz te malenkostne zadeve napravili kabinetno vprašanje. Liberalci so že zdavna vedeli, da je vlada postavila postavko za slovenske nižje vsporednice na gimnaziji v Celji, ali tega si niso mogli misliti, da bi s tem bilo kedaj kaj resnice. V liberalnih zadevah radi dadé tržiti s seboj (zato so pa tudi „liberalci“) samo v narodnih ne. Ali pa je vendar ta malenkostna stvar tudi vredna, da se stranka zaradi nje toliko vznemirja? Naši bralci vedó, zakaj se tukaj gre. Na spodnjih razredih celjske gimnazije se imajo ustanoviti slovenske vsporednice. Temu se resno ne da ugovarjati, ker so postavno v Avstriji vsi jeziki enakopravni. Celje je mesto v južni-štajerski z mešanonarodnim prebivalstvom, okoli 7000 duš. Večina je nemška, tudi občina je v nemških rokah. Štajarska ima po zadnjem ljudskem štetju 847.923 Nemcev in 400.480 Slovencev, tedaj $\frac{2}{3}$ Nemcev in $\frac{1}{3}$ Slovencev in ima 8 gimnazij in 3 realk, vse nemške, samo 1 gimnazija (Maribor) je nemško-slovenska. To je očitvidno prikrajšanje Slovencev, ki bi imeli pravico najmanj eno samo-slovensko gimnazijo zahtevati, ki pa mesto tega zahtevajo samo mešano in to spodnjo gimnazijo. Vse srednje šole obiskuje 1663 nemških, 442 slovenskih dijakov, tako, da pride na eno srednjo šolo povprek 193 dijakov. Celje pa, čeravno po večini nemško, leži v popolnoma slovenski okolici, in to se kaže v obisku tamošnje gimnazije. Leta 1893/94 je imela 129 nemških in 245 slovenskih dijakov. Kdo bi tedaj Slovence zameril, če zahtevajo, da se njihov jezik uči na tej gimnaziji in da se tudi ti deloma podučujejo v njihovem jeziku. To jim more odrekati samo stranka, ktera smatra svoj jezik gospodujoč in ki hoče po sredstvu tega gospodujočega jezika obdržati gospodovanje za se. Med avstrijskimi Nemci je bilo

le-to mnenje dolgo časa merodajno; še-le v največjem času je prišlo ob svojo veljavo. V nemških krogih se je jelo svitati prepričanje, da so minuli časi, kjer se samo z gospodovanjateljnostjo kaj doseže. Ravno enostransko naglašanje narodnosti je slabost Nemcev. Čehi, Poljaki, Slovenci se trudijo priučiti dveh jezikov in se s tem vedno bolj sposobijo za boj in obstanek, Nemci pa, znajoči pasamo svoj jezik pa pomanjšajo s tem svoje moči. Zato se je začelo v Nemcih samih gibanje, katero hoče Nemcem odpraviti ta nedostatek. Na Češkem so Nemci tisti, kateri zahtevajo, da postane učenje obeh jezikov primorano, in še ne dolgo, se je sklenila taka postava na Moravskem. Med Nemci samimi je tedaj živo prepričanje, da je le njihova korist, če se odpovedó enostranskemu stališču glede nemškega jezika in da se tudi drugim narodom kažejo bolj pravični kakor dosedaj. Pri teh okolščinah se kar ne da razumeti, kako levičarji ravno v Celji iščejo trn spotikanja. Ali mislijo s tem zopet pridobiti svoj ugled, kterege so izgubili z veliko svojo popustljivostjo. Levica se čuti dobro v koaliciji, kateri tudi pristojta, ker je v bivstvu ravno tako reakcionarna kakor grof Hohenwart in Schönborn, kakor to jasno kaže njeni odpor proti vsaki reformi. Zato bo levica težko kdaj storila sklep, zapustiti koalicijo“. Tako mislijo pravi Nemci iz „rajha“ o Slovencih in celjski gimnaziji. Kako resno in pošteno se tukaj razmotriva celjsko vprašanje in se tudi Slovence prizna pravica, kjer jim gre. Po takem izgledu se še le vidi, kaka razdivjana druhal so naši nemški nacionalci in liberalci. Umevno je, da potem takem radi tulijo z volkovi, kakor bi se izrazil dr. Beer.

Spodnje-štajerske novice.

(Premembe pri č. duhovščini). Č. g. župniku Pavlu Rathu pri Sv. Miklavžu pri Slovenjgradci se je podelila župnija v Št. Ilju pri Turjaku.

(Imenovanje). G. dr. G. Wokaun, adjunkt pri deželnem sodišči v Celovci, imenovan je sodnikom v G. Radgoni. Mož ni naše gore list.

(Na Teharjih) plapolal je dne 4. t. m. v predgod sv. Cirila in Metoda velikanski kres in so gromeli topiči. Gospod dr. Fran Stor pa je koncem zažgal umetni oženj, ki je kar očaral na stotine broječo občinstvo. Teharje že dolgo niso praznovala tako krasno ta dan, kakor letos. Letos pokazali so tudi, da so vrli narodnjaki stare korenine in vredni nasledniki svojih plemenitih dedov. — Slava!

(Hmelj letos v Savinjski dolini) prav lepo kaže; tudi v drugih krajih, n. pr. v Savski dolini se pohvalijo ž njim.

(Vabilo) k veselici, katero priredi „Bralno društvo Dolič“, v nedeljo dne 21. julija 1895 v romantični nadvojvodovi Ivanovi votlini, v „Hudi luknji“ pri Slovenjem Gradci, s sodelovanjem

— A zakaj preživijo druge čisto roditelji, žene, otroci in prijatelji, a samo oni umrjejo?

Starec mu odgovori:

— Ker so najbolj ljubili — sebe same!

Deset tisoč mrtvih.

Često čitamo v zgodovini o grozah koje bitke in najdemo navedeno, da je do deset tisoč mrtvih pokrivalo bojišče, kakor n. pr. pri oni grozni bitki pri Alcazari. Kaj je bilo onih deset tisoč ljudi, kaj je mislilo onih deset tisoč glav, za koga je bilo onih deset tisoč src, koliko v črno zavutih duš, starcev in žen, je plakalo za onimi deset tisoč mrtvih? kdo jim ve za ime, kdo za stan? kdo vpraša po njih?

Samo ime nesrečnega kralja, kateri je začel to bitko, ime lahkounnega Sebástiana zapomnila je zgodovina. On je jedinica, a vse drugo so same ničle, ktere jo povečajo, baš kakor v algebri.

Zgodovina bilježi samo imena ubojnikov, a koga zanimajo žrtve? In vender je ona „lux veritatis“.

Milijoni služijo jednemu, in če so ljudje, ki se čudijo, da je pravičnost na jednom očesu slepa! . . .

Smrt.

Smijala se mu je sedemnajsta pomlad, a smijala se mu je ona, koščena in odurna.

— Pusti me — zaječi mladenič in ji pogleda v otle oči, — pusti me sredi časa in cvetja. —

— Bled si, slaboten, za moje si kraljestvo! — odgovori mu ona neupogljivo.

— Zapusti me, jaz mrzim tvojo moč; ti si grda! — izusti bled in slab mladenič.

— Ti mrziš mojo moč? Jaz sem odurna? Dobro, živi, naučij se časa in sveta. Povrni se hočem zopet, in ne bodeš mi rekel, da sem grda. Ko te pokosim v cvetu mladosti, zdela se ti bode prekrasna, veličastna. . . živi!

In okostje zgine v zraku. . .

* * *

Povsod dim, peket konj, žvenket mečev, pokanje pušk, grom topov. Narod je vstal na nasilnika, išče slobodo in žrtvuje zato cvet svoje mladosti in moči. Glej onega mladeniča, s kakšnim navdušenjem se bori in meša v najsilovitejši ogenj, v največjo pogibelj. Krogla prifrči. Mladenič se sklone, položi roko na srce in z vsklikom „Živela sloboda!“ pade krvav na bojno polje. Kraj njega se v istem hipu prikaže žena, pravo okostje, in reče:

— Sem li odurna? Sovražiš mojo moč?

— Ti? — Blagoslavljam te, krasna si in veličastna! Kaj moram za to vrelo kri, kaj mi je

bilo za čas in cvetje! — . . . Ah, nekaj se bliska tam: . . sloboda . . sreča! . . . Rod je rešen. Letim v tvoje cesarstvo! . . . Krasna si, najdivnejša bednemu sužnju na tem svetu!

— Hajdmo! Tvoj dom je sloboden in svoj! — sikne smrt in mahne s koso, a plamen nove zore in boljšega dneva obsije z najbojnejšim sijajem njo in mrtveca.

Nacionalna ekonomija.

„Živela — živela domovina!“ — klical je iz vsega grla, upale oči pa so mu plamtele od žara in navdušenja. V tem trenutku bi se mu niti malo čudno ne zdelo, če bi bil kdo pristopil k njemu in zahteval od njega, da položi glavo svojo za domovino. Gotovo bi si ne bil ni trenutka pomislil — saj družega bi ne imel dati! V celi širni domovini ni bilo niti pedice zemljice njegove, niti ktera slamica na najbornejši strehi ni bila njegova. Ničesar — res ničesar ni imel. Seveda od kar so kmetje razdelili občinski pašnik, ni več mogel rediti koze, in moral se je še bolj truditi z rokama, da lahko kupi kterikrat otrokom mleka.

Ali kaj zato? Srce — dobro njegovo nepokvarjeno srce ljubilo je to domovino, katera mu

tamburašev iz Vojnika in pevcev Šaleške doline. Med raznimi točkami izborna godba in ples. Začetek ob 3. uri popoldne. Vstopnina: za gospodo 50 kr., za kmete in dijake 20 kr. Ob enem se dovoljuje č. občinstvu naznaniti, da se nameravajo vršiti letos še dve veselici z enakim vsprejemom in sicer: v nedeljo, dne 11. in 25. avgusta. Vsaka teh veselic se pa preloži na naslednjo nedeljo, če bi bilo neugodno vreme. Dobra postrežba je osigurana. K mnogobrojni udeležbi prijazno vabi odbor.

(Vlak je povozil) dne 26. junija na Zidanem mostu nekega krošnjarja po njegovi lastni kričdi. Ker je bil po nezgodi še živ, odpeljali so ga v celjsko bolnišnico, ali med potom je umrl. Imel je pri sebi precej denarja, katerega hrani c. kr. okr. sodnija v Radečah. Kdo je ponesrečenec se ne vé.

(Od Kapele pri Brežicah) se nam poroča, da so se tudi ondi, kakor na sosednem Bizelskem, zelo poprijeli nove trtoje. Toda letos na spomlad so skoro vsi vinogradniki zapazili v svojo veliko žalost in škodo, da jim je zajec na novih vinogradih učinil neizmerno veliko škodo.

(Nečloveška mati). Dne 14. junija je v Globokem blizu Brežic povila na polju pod črešnjo Amalija Ogorevc deklico. V obupu detetu petkrat stopi na vrat, je umori in v bližnjem gozdu zakoplje. Ničvredno deklino ima sodišče že pod ključem.

(Prošnje na državni zbor). Občine Mostec, Velikiobčez, Rigovnica, Loče, Mihalovec, Bojno, Globoko, Pišce in Bizelsko imajo vsled pomladanskih plazov v svojih novih vinogradih in vsled preplavljenja Save na polji letos 28.923 gl. škode. Zato so se obrnile v skupni prošnji na državni zbor za podporo. Prošnjo je izročil poslanec g. Mihael Vošnjak.

(Živinske bolezni). Med prešiči je bila ruščica v sledečih krajih: v Kozlavcih (okraj Ljutomerski), v Sp. Hočah (okr. mariborski), v Gajovcih, Hardeku, Sv. Roku (okraj ptujski), Zakot (okraj Brežice).

(Rogaški Tempelj-izvirek) je že 200 let po vsem svetu znana in najboljša slatina na Štajerskem. S posebnim uspehom se rabi pri boleznih v želodcu in kot pripomoček zoper nalezljive bolezni. Navadna natronova slatina, ki je last zasebnikov, nima tistih mineralnih snovi, kakor Tempelj-izvirek in na to se s tem občinstvo opozarja.

(V Podčetrtek) bi radi dobili železnico, ki bi se odcepila od proge Grobelno—Slatina. V ta namen so imeli ondi 11. t. m. posvetovanje.

(Gospodarska razstava v Ptuj). V smislu sklepa štajerskega deželne odbora se bo meseca septembra v Ptuj vršila gospodarska razstava za Spodnje Štajersko. Zadnja taka razstava je bila v Ptuj 1. 1886. Prihodnja razstava bode pokazala, koliko so spodnje štajerski gospodarji napredovali od tistega časa v raznih gospodar-

skih strokah. Na razstavo pridejo konji, živina in prešiči, poleg tega pa tudi razna orodja in izdelki kmetijski, obrtni in trgovski, vzlasti hmelj, vino in sadje. Posebe se bo videl vseh nasajanja ameriških trt. Vино-sadje in živinorejci kakor tudi drugi bodo imeli priliko v javnosti pokazati sadove in napredke svojega mnogoletnega truda. Razstava se bode vršila na kolodvoru, kjer so za rastavo zelo primerni prostori, in katere je že v ta namen pripravljalnemu odboru prepustilo vodstvo južne železnice.

(Železnica Ljutomerska) je imela lani 24.000 gl. kosmatega, 11.565 gl. čistega dobička.

(Judeževih grošev) je nemški „šulferein“ v Berlinu lani za 5545 gl. poslal na Štajersko, Koroško in Kranjsko. Kdo jih je prejel? Judeži slovenski!

(Slovenska veselica v Gradcu.) Nedavno ustanovljeno slov. del. izobraževalno društvo „Edinost“ v Gradcu priredilo je združeno z bratskima društvoma „Praha“ in „Slavulj“ na praznik sv. Petra in Pavla veselico v prostranih prostorih puntigamske pivarne, na korist po potresu prizadeti Ljubljani. Predsednik društva g. Tomc pozdravil je navzoče s pristranskimi besedami, povdarjajoč, da se tudi v nemškem Gradcu združujejo Slovenci v svrhu skupnega izobraževanja in razveseljevanja, dobro vedoč, da le združeni morejo koristiti samim sebi in rojakom svojim. Nazdravil je osobito navzočim ljubljanskim gostom, zatrjujoč jim, da v Gradcu bivajoči Slovenci pazno sledijo razvoju rojakov ter da bridko obžalujejo nezgodo, katera je skoro uničila belo Ljubljano. Današnja veselico priredila so društva — pravi predsednik „Edinosti“ — zato, da bi tudi ona položila mali prispevek na oltar nesrečne ožje domovine. Pevski zbor, kateri šteje 30 članov, proizvel je tri točke prav hvalevredno, zasluga za povoljno in odobravanje vsprejeto petje gre marljivemu pevovodji, kateri je tekom nekaterih tednov pevce dobro izuril. Prav imeniten je tamburaški zbor „Slavulja“, katerega glasbeno preciznost je navdušeno priznavalo navzoče občinstvo. Tudi diletantje društva „Praha“ izkazali so se marjive, predstavljajoč prizor „S České domácnosti“. — Dasi je bila zabava izborna in so društva rešila svojo nalogo prav izvrstno, vendar je bila, žal, vdeležba precej pičla, čemur utegne biti vzrok sedaj še prerahla organizacija. Vsled tega tudi prebitek ne bode znaten, vendar pa Ljubljanci radi pripoznajo dobro voljo prirediteljev ter jim priporočajo bratsko složnost in neutrudno delavnost, katera bode donesla hasnovitega ploda društvu in mu povzdignila ugled. Graški Slovenci, oklenite se „Edinosti“ v ponos domovini in rojakom, v čast vam samim!

Druge slovenske novice.

(Iz Ljubljane). [Stare in nove podrtije prerahljane Ljubljane so se jele popravljati in prenavljati. Sedaj še le je videti, kako se je svoje

dni v Ljubljani površno popravljalo! V hišah se nahaja po nekod slab, ničvreden material, brez kamenja in opeke; mesto po stavbinskem redu zidalo se je naglo in slabo, stene po nekod nimajo ni 20 cm. širjave, mesto da bi je imele po 30 in več. Ni čuda, če je potres naredil toliko — razvalin. In kako površno se sedaj dela! Da je le zamazano, pa je dobro. Deželno hišo na Turjaškem trgu, tako zvani „lontovž“, bode izpraznila c. kr. deželna vlada, katera jo ima za svoje urade in za stanovanje predsednikovo od dežele v najemu, do dne 1. avgusta t. l. Ko brž bode obširno poslopje popravljeno in prirejeno, se bodo vanje preselili deželni uradi, kateri so sedaj nastanjeni v prvem paviljonu deželne bolnice v Vodmatu. Deželni odbor je sklenil predlagati deželnemu zboru, naj se, ker je sedanji deželni dvorec po sodbi strokovnjakov tako poškodovan, da se mora podreti, na tem mestu sezida nov deželni dvorec, v katerem bodo prostori za deželni odbor, pa tudi za deželni zbor. Ministerstvo za deželno brambo je odobrilo stavbinski načrt za razširjenje brambovske vojašnice v Ljubljani.

(Vojaška bolnica in preskrbovalni magacin v Ljubljani.) Kar je vsak Ljubljančan toli želel, se bo zgodilo; vojaška bolnica in preskrbovalni magacin se premesti iz sedanjega prostora. Vojni minister se je namreč v avstrijski delegaciji naravnost izrekel, da sedanjega prostora neče več rabiti za bolnico in magacin, temveč, da ga prepusti mestni občini, od katere pa ne bode tirjal nič drugega, kakor primeren in zadosten stavbeni prostor, na kakem drugem kraju mesta. Dokler se ne sezida nova vojaška bolnica rabila se bode še stara.

(Kmetijski tečaj za učitelje na Kranjskem.) Ker se je ta tečaj prav povoljno obnesel lani v Ljubljani, se bode tudi letos vršil tukaj in sicer od dne 12. do 31. avgusta. Vodil bode tečaj c. kr. kmetijske družbe ravnatelj g. G. Pirc, podučevali pa bodo ravnatelj sam in poleg njega adjunkt Fr. Štupar in popotni vinarski učitelj Fr. Gombač. Učitelji dobodo po 40 gl. odškodnine.

(Slovenske posojilnice leta 1894.) Zadrugnikov ali udov so imele posojilnice: na Koroškem 5089, na Kranjskem 7892, na Štajerskem 21.466, na Primorskem 1933, vkup 36.380, l. 1893 30.331, torej več 6.049. Denarnega prometa je bilo: na Koroškem 1.550.765 gl., na Kranjskem 6.752.308 na Štajerskem 7.302.937 gl., na Primorskem 1.058.978 gl., vkup 16.754.088 gl., leta 1893 16.110.943 gl., torej več 643.145 gl. Deležev so imele: na Koroškem 114.330 gl., na Kranjskem 184.033 gl., na Štajerskem 259.074 gl., na Primorskem 60.314 gl., vkup 617.751 gl., l. 1893 543.971 gl., torej več 73.780 gl. Hranilnih vlog je bilo: na Koroškem 897.900 gl., na Kranjskem 2.704.825 gl., na Štajerskem 4.499.139 gl., na Primorskem 434.267 gl., vkup 8.536.131 gl., l. 1893 7.211.632 gl., torej več 1.324.499 gl. Posojila so znašala: na Koroškem 442.061 gl., na Kranjskem 2.222.971 gl., na Štajerskem 1.163.047 gl., na Primorskem 194.319 gl., vkup 3.475.261 gl., l. 1893 7.426.349 gl., torej več 6.048.912 gl. Izposojil ali lastnih dolgov so imele: na Koroškem 2000 gl., na Kranjskem 16.090 gl., na Primorskem 45.633 gl., na Štajerskem 44.325 gl., vkup 108.048 gl., l. 1893 165.757 gl., torej menj 57.09 gl. Gotovine koncem leta je bilo: na Koroškem 19.525 gl., na Kranjskem 75.795 gl., na Štajerskem 103.675 gl., na Primorskem 16.079 gl., vkup 215.074 gl., l. 1893 167.625 gl., torej več 47.440 gl. Naloženih denarjev in v vrednostnih papirjih so imele: na Koroškem 82.575 gl., na Kranjskem 197.094 gl., na Štajerskem 71.841 gl., na Primorskem 59.763 gl., vkup 1.011.273 gl., l. 1893 653.753 gl., torej več 357.520 gl. Neposrednih pristojbin so plačale: Na Koroškem 444 gl., na Kranjskem 1.226 gl., na Primorskem 965 gl., na Štajerskem 2.918 gl., vkup 6.952 gl., l. 1893 2918 gl., torej več 4.034 gl. Davka so imele: na Koroškem 24 gl., na Kranjskem 3.725 gl., na Primorskem 252 gl., na Štajerskem 1.823 gl., vkup 6.458 gl., l. 1893 6.448 gl., torej več 10 gl. Upravnih stroškov so imele: na Koroškem 5.423 gl., na Kranjskem 16.364 gl., na Primorskem 2.906 gl., na Štajerskem 20.404 gl., vkup 45.097 gl., l. 1893 39.433 gl., torej več 664 gl. Čistega dobička so imele: na Koroškem 5.643 gl., na Kranjskem 38.791 gl., na Primor-

je komaj dopuščala, da služi na javni cesti in na mestnem trgu, a ta ljubezen nadomestovala mu je vse; in kedar jo je videl lepo, plodonosno in krasno, bil je popolen bogataš in s pobožnim ponosom je peval: „Lepa naša domovina!“ Gladen v želodcu, med jadikovanjem in jokom lačne dece je računil z veseljem, koliko denarja bode prišlo za žito v domovino in kako se bode obogatil — „narod!“

„Živela — živela domovina!“ — klical je iz vsega grla, kraj njega pa je v silnej gnječi navdušene množice stal eleganten — bogat — gospod, posestnik mnogih hiš in tovarn in imetja — jeden od onih izbranih, katerim je domovina s polnimi rokami nametala v krilo silno blaga in dala svoje najlepše kraje.

V začetku je slušal s porogljivim nasmehom mogočne vsklike ljudstva, malo pozneje je dobilo lice skoro ljut izčut, nazadnje pa mu je šinil strah v obraz in v motne oči.

Kateri vrag me je zanesel tu sem! Mislil še bode kdo, da tudi jaz pripadam med te razgrajalce! — govoril je pri sebi, skrivajoč se sključen med pleči drugih. Da — za Boga — taka sumnja bi bila popolnoma neopravičljiva, saj je dosedaj o vsaki priliki dokazal, da je trezen, praktičen in udan; ni se bal ničesar, pač pa je z mirno dušo še le nedavno dal svoj glas

v parlamentu za trgovinsko pogodbo s sosedno državo, radi katere pogodbe bode domovina veliko škode trpela; — ali on si je zaslužil veliki red. Ni se tedaj treba bati za svoj glas, no — pa zopet — vsakdo ima sovražnika, in tudi zanj mogel bi se najti kdo, ki bi na odločilnem mestu hotel naznaniti stvar, kakor da je tudi on soglasen bil s temi klici „živela domovina!“ A ravno sedaj se kuha, da dobi visoko plemstvo — kakov baronski ali grofovski naslov.

Oh — in ta želja naj se mu izjalovi!

— Odlikovanje in domovina! — pomrmra srdito in tiho, in se siloma potisne skozi množico, da naravnost pohiti v svojo razkošno hišo, kjer ga je čakala miza, polna vseh darov domovine, dočim je oni drugi še vedno neumorno klical domovini in se še le pozno vrnil v stanovanje, od koder se je moral še tisti večer izseliti, ker ni imel s čim plačati stanovanja, — in bil je z deco vred brez strehe — a domovine — ljubljena njegova domovina je razprostrla nad njim svoje zvezdnato nebo — ah — v oni noči tako hladno nebo.

In kakor od daleč — samo od daleč — prišlo mu je vprašanje: Kako to, on nima ni pedi zemlje, ni svoje strehe, a ima domovino? —

skem 8.062 gld., na Štajerskem 51.530 gld., vkup 104.026 gld., l. 1893 93.872 gld., torej več 10.154 gl. V združenih zakladih so imele: na Koroškem 32.192 gld., na Kranjskem 124.448 gld., na Primorskem 16.889 gld., na Štajerskem 336.772 gl., vkup 510.301 gld., l. 1893 440.472 gld., torej več 69.829 gld.

(O letini) na Slovenskem različno kaže; sena se je dobilo dovolj, z žitom pa kaže zelo slabo, krompir ne obeta prida; sadja ne bode, trta vinska pa še dosta obeča. Iz drugih avstrijskih pokrajin prihajajo zelo različni, ne preveč povoljni glasovi.

(Iz Št. Jerneja) na Dolenjskem se nam poroča, da deluje ondotna posojilnica, ki je svoje delovanje še le pred dvema mesecema začela, že prav krepko. V tem kratkem času je imela 15.000 gld. prometa. Našo lepo vas pa posebno krasi njeno okusno kazalo: „Slovenska hranilnica“.

(Potresi se na Dolenjskem) ponavljajo; 5. t. m. po noči so ga čutili v Krškem, 6. pa v Kostanjevici. Tudi v Ljubljani se potresi ponavljajo.

(Zeleno cepljenje). Letos so se ljudje, kakor se nam z Dolenjskega poroča, prav dolgo pečali z zelenim cepljenjem ameriških trt; začeli so s tem delom sredi junija in se z njim pečali do sedaj. Prav z velikim veseljem so se ljudje lotili tega dela, ko vidijo, kako se pri tem načinu cepljenja rado prime in kako rado raste. Iz novih vinogradov bi bili ljudje letos dokaj vina dobili, ako ne bi bil spomladanski sneg toliko škodo učinil baš na teh trtah. Hvala Bogu, da stari vinogradi letos lepo kažejo skoro vsakemu vinogradniku, kdor jih le še ima.

(Deške šole novomeške) letno poročilo kaže, da je imela ta šola, ki je v dobrih rokah ondotnih o. frančiškanov, koncem leta več učencev, nego v začetku šole, namreč v začetku 196, koncem leta pa 207. Lepa svedočba za to šolo!

(Kmetijska podružnica v Krškem) sprejema od 1. do 15. avgusta prošnje za trte in darila, katere daje kranjska hranilnica vsako leto in prošnje za brezobrestna posojila. Oglasiti se more pri tajniku, g. dr. T. Romihu vsak dan od 8—12. ure v šoli.

(Uradne okrajne učiteljske skupščine). V Krškem bode ta skupščina v sredo, 31. julija, ob enem bode navadni letni občni zbor „Pedagogiškega oruštva“ (drugo letošnje zborovanje istega društva bode letos v Novem mestu o priliki velike skupščine učiteljske „Zveze“). Po občnem zboru bode učiteljski koncert pod vodstvom g. Potrebina na korist „učiteljskemu konkviktu“ v Ljubljani. Meseca julija so se ali se bodo še vršile skoro po vseh šolskih okrajih na Kranjskem uradne učiteljske konference.

(Za logaško pokrajinsko razstavo) ki bode v jeseni, dovolilo je poljedelsko ministerstvo več državnih svetinj in pet sto goldinarjev denarne podpore.

(Županom v Cerknici) je jednoglasno izvoljen gosp. Alojzij Pogačnik, posestnik in trgovec v Cerknici. Predsednikom krajnega šolskega sveta v Logatci pa g. Papis, ondotni trgovec.

(Koroško) politično in gospodarsko društvo slovensko je imelo meseca junija pri Sv. Štefanu blizu Velikoveca dobro obiskovan shod; zborovalo je v Prevaljah tudi katoliško delavsko društvo, ki je bilo tudi dobro obiskovano. Na čast sv. Cirilu in Metodu je gorelo na Koroškem veliko kresov.

(Slovenske posojilnice na Koroškem) Bekštanj v Ločah, sodnijski okraj Beljak, 9 upravno leto, posojilnica z omejeno zavezo. Celovec, sodnijski okraj Celovec, 6 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo. Črna, sodnijski okraj Pliberk, 4 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo. Djekše, sodnijski okraj Velikovec, 6 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo. Glinje, sodnijski okraj Borovlje, 6 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo. Kleče (občina Wernberg pri Beljaku) sodnijski okraj Beljak, nova posojilnica z neomejeno zavezo. Prevalje, sodnijski okraj Pliberk, 3 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo. Sinča ves, sodnijski okraj Dobrlaves, 5 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo. Slovenji Plajberg, sodnijski okraj Borovlje, 9 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo.

Spodnji Dravberg, sodnijski okraj St. Pavel in Pliberk, 7 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo. Suhe nad Pliberkom, sodnijski okraj Pliberk, 3 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo. Sv. Jakob v Rožni dolini, sodnijski okraj Rožek, 22 upravno leto, posojilnica z omejeno zavezo. Sv. Lenart pri Sedm. Studencih, sodnijski okraj Beljak, 2 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo. Šmihel pri Pliberku, sodnijski okraj Pliberk, 6 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo. Št. Janž v Rožu, sodnijski okraj Borovlje 3 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo. Tinje, sodnijski okraj Velikovec, 4 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo. Velikovec, 4 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo. Ziljska Bistrica, sodnijski okraj Beljak, 3 upravno leto, posojilnica z neomejeno zavezo. 19. posojilnica se je letos osnovala, namreč pri Sv. Štefanu v Ziljski dolini, je tudi že registrirana.

(V Trstu) so slovenski domoljubi kaj lepo praznovali 25 letnico hrvatskega časopisa „Naša Sloga“.

(Isterska vinarska zadruga) se je kaj prikupila s svojim vinom, ki ga toči na razstavi v Pragi.

(V Podgradu v Istri) so pri občinskih volitvah po velikem naporu zmagali Slovani, da si so se nasprotniki neizrečeno trudili, da bi jih vrgli. Zmagala je torej slovanska značajnost in slovanska pravica.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) razpravlja proračun. Obravnave so še precej gladko tekale, ker zmerne stranke niso hotele delati neprilike novemu, brezbarvnemu ministerstvu. Kar so pa odločnejše stranke povedale, to se je nanašalo največ na prejšnje ministerstvo. V splošni debati so se tudi jugoslovanski poslanci oglašali, posebno čvrsto sta se za boljše isterske odnose potegovala poslanca dr. Laginja in Spinčič. Visoko-političen govor, kakoršen je bil primeren zdaj, ko se približujemo veliki premembi v političnih strankah, je imel naš poslanec dr. Gregorčec, ki je govoril o političnem stališču Jugoslovancov. Ti so nasprotniki trodržavne zveze in dualizma. Ako se doseže sprava med Čehi in Nemci, bode se morala uresničiti tudi sprava med Jugoslovani, Nemci in Italijani. To bi bilo najlepše darilo avstrijskih narodov cesarju ob njegovi petdesetletnici. Stranke so trčile krepkejši druga ob drugo zopet pri celjskem vprašanju, kakor poročamo na drugem mestu. Zbornica se bo še nekaj dni ali tednov bavila s proračunom in to čez dan. Zvečer bode pa tudi imela seje za rešenje novega civilno-pravdnega reda sodnijskega.

(Položaj politični). Po odstopu Plenerjevem je nastalo hudo vrvenje med Nemci; mnenja se križajo na vse strani, prava konfuzija je to. Jeden del liberalcev vstrepeče v strahu za bodočnost nemško-liberalne stranke, drugi in menda večji del pa ne more prikrivati svojega veselja na tem, da je strmoglavljen mož, ki je svojo odločnostjo in bistrostjo duha brzdal te slavohlepneže in lakomneže. Jedni pravijo, da je Plener zgubil zaupanje, ker kot minister ni zadostno varoval nemških interesov, drugi trde nasprotno, da je Plener na to stran v polni meri vršil svojo dolžnost, toda njegovi nasprotni mu pristaši ga niso hoteli razumeti ter ga užalili s tem tako, da je bil moralno prisiljen ogorčenim srcem umakniti se iz političnega življenja. Liberalni Nemci so vsled tega poraza tako razkačeni, da iščejo zoper Slovence celo pomoči pri konservativnih Nemcih in celo nemške kmete so hujskali v zadevi celjskega vprašanja — Kako se bodo druge državnozbornske stranke razpostavile pri celjskem vprašanju, to bode za bodočnost velike važnosti.

(Volitve na Dunaji). Strašno se jeze liberalni listi, da misli vlada za avgust odrediti volitve za mestni zbor, ker tedaj mnogo liberalnih volilcev ne bo na Dunaju, temveč bodo raztreseni po raznih toplicah.

(Izvažanje živine) iz Avstrije se je letos zmanjšalo, zlasti zadnje mesece. Po navadi je šla naša goveja živina in prasiči v Nemčijo in Švico, ali letos po nekod zapirajo mejo.

(Čehi) v državnem zboru, osobito Mladočehi tudi novemu ministerstvu nočejo delati tlake.

Ostro napadajo njim nepriljubljenega češkega namestnika in zagovarjajo svoje politične pravice, vsled katerih hočejo imeti svojega kralja, kakor ga imajo Ogrji. Doma na Češkem mlade stranke nasvetujejo, naj se češki poslanci še vladi upirajo; domoljubni grajščaki pa nasvetujejo, da bi se Čehi z drugimi Slovani in nemškimi konservativci sporazumeli in složno postopali. S tem bi res pomagali, posebno nam Slovencem.

(V Pragi) so slavili 25 letnico češke tehnike. Narodopisno razstavo je obiskalo doslej 700.000 oseb. Tudi nekaj slovenskih dijakov z Dunaja je bilo šlo tja, ogledat si prelepi napredek čeških bratov.

(Dalmatinski Hrvatje) so priznali na shodu v Spletu Srbom enake pravice; hočejo tudi staroslovenščino pri službi božji zagovarjati. Med nedoraslo mladino, hrvatsko in srbsko, pa vlada v Dalmaciji veliko nasprotstvo, posebno v Dubrovniku.

(Hrvatskemu šolstvu) daje sedanja učna uprava kolikor mogoče praktično smer. Trudi se namreč, da vpeljuje v vse višje organizovane narodne šole razna ročna dela, bodisi obrtna ali kmetijska. Hrvatska vlada snuje vedno še nove višje ljudske (t. j. meščanske) šole, osobito za deklice, n. pr. v Zemunu, v Vinkovcih. Kjer pa vidi, da so najvišji razredi (7. 8.) takih šol prepičlo obiskovani, morajo se zatvoriti, kakor se je to za bodoče leto odredilo za 5 takih šol.

Ogled po širnem svetu.

(Izbruh Vesuva). Kmalu po zadnjem ljubljanskem potresu je na severno-zapadni strani velikega stožca na Vesuvu začela teči lava iz kraterja. Novejša poročila pravijo, da Vesuv prav krepko deluje.

(Krvava praska mej francoskimi in italijanskimi delavci). Blizu Marseille na Francoskem je bila krvava praska mej francoskimi in italijanskimi delavci. Francozi so napadli Italijane in ubili 8 svojih italijanskih tovarišev, 10 pa ranili.

(Macedonska ustaja). Žalostne vesti, katere prihajajo s tega bojišča, so z malimi izjemami resnične. Najprej so se osnovala tri ustaške čete. Prva se je utaborila blizu Karpine in po dvanednem boju razgnala turško četo. Drugo vodi star revolucionar Nikola Gerojka, ki je že razgnal blizu Koče turški bataljon, tretja pa je oplenila in požgala turško vas Istibani. Arnavti prihajajo Turkom na pomoč. Boj zoper Turke se je začel na vseh ob bolgarski meji ležečih krajih, zlasti mej Pečino in Krivo, v Vranju, v Crvenem Gradu, okoli Kratova. V celi tej pokrajini je bilo zadnje dni mnogo krvavih bojov, a ustaške čete se množé in na pomoč jim prihajajo bratje iz Bolgarske.

(V Srbiji) imajo nove ministre s starim finančnim ministrom, kar kaže, da bode tudi vladi stara naloga, dobiti namreč obupani državi potrebno posojilo.

(Rusija) snuje praktične šole, trgovske in rokodelske; tudi svojim ljudskim šolam hoče dati kmetijsko smer.

Dopisi.

Iz Petrovč. (Kedaj bodo obč. volitve?) Če ravno je že davno potekel čas sedanjemu občinskemu odboru, vendar še do sedaj ni znano, kedaj bodo nove volitve. Kaj je pač temu vzrok? Sedanji odbor se boji, da bi se tudi v Petrovčah enkrat pošteno pomedlo v občinski sobi, kakor se je to zgodilo ne daleč od nas. Najbolj pa se boji rešiti reklamacije, ki so se vložile zoper volilne liste. Ni še dolgo, kar so dobili ukaz od okrajnega glavarstva, da se morajo rešiti reklamacije, in kaj so storili? Štirje so se skupaj zbrali (Bog zna, kdo jim je dal pravico — komisijo za rešitev reklamacij voli odbor) in so v svoji učenosti sklenili, da se reklamacije zavrnejo, in zakaj? Zato, ker sme le vsak zase (tako modruje ta čvetorica), ne pa vsak volilec tudi za družega reklamirati. In kje so sklenili to novo postavo občinskega reda? Odgovor: Pred dobrim mesecem v seji občinskega odbora; in še nekaj so stuhtali v isti seji! Novo postavo, ki velja samo za Petrovče, ker bi tako ugajalo tem močeljem, in ta se glasi: Pri prihodnjih volitvah

pooblastila ne bodo nič veljala! Kaj ne, da so to možje, katere bi človek moral iskati z lučjo pri belem dnevu! Spomenik si hočejo postaviti, preden se ločijo od občinskih sedežev! Skoraj bi bil rekel, da je sramota za tako slavne Petrovče, da bi še taki ljudje nadalje gospodarili v Petrovčah. Ne — o ne more in ne sme tako dalje biti! Upamo, da bode okrajno glavarstvo storilo svojo dolžnost in podučilo te nevedneže, da se rešijo reklamacije. In potem možje petrovške občine, če vam kaj za to, da se bode Petrovčam ohranilo častno mesto, katero so zavzemale do sedaj, možje, vzdramite se, kakor so vam pri zadnjem shodu vaš č. g. župnik na srce polagali, prikažite se na dan volitve, in volite iz svoje sredine može, značajne (ne pijance), krščanske in slovenske može, ki imajo srce za vas, ki vam bodo doklade znižali in ne povikšali, može, ki ne bodo pri računu zapravljali in zapili vaših s krvavimi žulji zaslužnih krajcarjev, može, ki bodo skrbeli za red v občini, z jedno besedo, može, da bodo Petrovče slovele, ne le kot sloveča božja pot temuči tudi kot poštna krščanska, slovenska občina! In to pomozi Marija, varuhinja petrovške božje poti!

Iz Savinjske doline, dne 8. julija 1895.
Zopet je prišel čas za slovenske hmeljarje, ko je dozorel prvi ali rani hmelj, in ko bo treba istega obirati in sušiti, in kar je glavna stvar, dobro in prav prodati. Kako je hmelj obdelovati in pridelovati pač ni treba več učiti Savinžčanov, saj so, kakor v drugih stvareh, tudi v tem obziru pravi mojstri. Edino, kar jim pa moramo še vedno polagati na srce, je to, da naj pri obiranju nadzorujejo delavce kolikor mogoče strogo. Kaka škoda je vendar, če delavci-obiravci ne delajo vestno, če med žlahtno in drago blago primešavajo listja, trave, smeti in drugih zelenjav po neprevidnosti in tako ves pridelek pokvarijo in mu vzamejo njegovo veliko vrednost. Pazite toraj na obiravce!

Pač menda ni hmeljarja, ki bi ne bil že ugibal, kako ceno bo letos imel hmelj? In ravno od sedaj naprej se začneja „hmeljski šumi“, ko se bo povsod, koder raste le količkaj hmelja skoraj edino govorilo le od njega in vse mogoče in nemogoče prerokovalo, akoravno pri hmelju včasih največji učenjak še za dva dni naprej kar slutiti ne more, kakšna cena bo naenkrat zopet šinila iz megle. Seveda nekoliko se že da na prej preračunati, ako se ve, koliko je na celem svetu hmelja zrastle in koliko ga vse pivovarne celega sveta potrebujejo. Toraj ne kot preroki, ampak kot računarji moramo žalibog tudi letos slovenske hmeljarje na to opomniti, da bomo imeli najbrž nizke cene, in sicer še nižje nego lansko leto. Lani je bil hmelj vsaj prvi čas precej drag, a letos pa tudi sprvega nimamo kaj posebnega pričakovati. Kakor se danes poročila glasé iz vsih krajev, koder se hmelj prideluje, raste nova rastlina povsod dobro, je popolnoma zdrava in tudi o mrčesu se prav malo sliši. Edino na Angleškem je rastlina nekoliko zaostala in jo še tudi sedaj ovirajo razne razmere, da bi zamogla napredovati. Ker pa je do letine še dolgo, bo gotovo še vse dohitela, kar je zamudila dosedaj. Če bo toraj tudi na Angleškem tako dobra letina, kakor jo pričakujejo po vseh drugih krajih celega sveta, bo hmelj, kakor smo gori omenili, zelo vreden, ker se ga bo zopet več pridelalo, kakor se ga bo potrebovalo. K temu moramo pa še pomisliti, da je od lanske letine ostalo grozno veliko hmelja, ki leži večinoma pri trgovcih v Londonu, Norimbergu, Žatecu itd. Prijazni čitatelji se še gotovo dobro spominjajo, da smo lani v „Domovini“ z dne 25. septembra tudi „prerokovali“, da bo v letu 1894. veliko preveč hmelja zrastle in da ga bo eno tretjino ostalo, kar smo uganili pač prav dobro, kakor sedaj iz raznih statistik razvidimo. Sicer ga ni ostalo do danes eno tretjino, ampak le samo 22% do 25%, vendar je bil naš račun popolno prav, ker se je pozneje na Angleškem, Nemškem, v Ameriki itd. pri obiranju in sušenju pokvarilo vsled velikega deževanja veliko blaga in ker se je v letu 1894. veliko več hmelja potrebovalo kakor prejšnja leta.

Na podlagi zanesljivih poročil lahko danes naslednje poročamo: V letu 1894. se je pridelalo hmelja:

v Avstriji	97.205	meterskih centov
v Nemčiji	321.500	„
v Angliji	318.500	„
v Ameriki	249.000	„
po ostalem svetu	116.550	„

skupaj 1.102.755 meterskih centov.

Potrebovalo se ga je:

v Avstriji	97.040	meterskih centov
v Nemčiji	217.038	„
v Angliji	294.803	„
v Ameriki	166.430	„
po ostalem svetu	111.570	„

skupaj 862.881 meterskih centov

ostalo ga je toraj 239.874 „

ki bo gotovo novemu blagu kolikor toliko delal spodtiko. Koliko se ga bo pa v letu 1895. pridelalo, se pa danes še ne da določiti, ker še le malokje cveti. Sploh pa je mogoče, da se še vse zasuče, da bo nazadnje prav slaba letina in prav visoke cene, kajti pri hmelju je vse mogoče. Koncem avgusta ali začetkom septembra bo nam pa najbrž že mogoče veljavno objaviti, kako stojé stvari.

Posebno v letih, kadar je mnogo hmelja, so hmeljarji prisiljeni svoj pridelek poslati v Žatec ali Norimberg na sejem, kjer pa je bil že marsikateri prav dobro namazan. Boljše je toraj prodati hmelj na domu, kjer se prejme takoj denar in ni potem nikakih sitnosti več. Savinžčani pošiljajo svoje blago navadno v Žatec in ker je hmeljska trgovina skoraj popolno v židovskih rokah, morajo svoje blago zaupati židom. Veseli nas toraj, da so se tudi kristjani začeli pečati s hmeljsko trgovino, in da je zdaj že več kristjanskih tvrdk v Žatecu. Pred vsemi je vsega spoštovanja in zaupanja vreden gospod Franc Josef Lehl, ki ima veliko trgovino v Žatecu. Njegovo ime je že itak znano skoraj po celi Savinjski dolini in ga nam ni treba več priporočevati. Ta mož je dober kristjan in akoravno rojen Nemec, vendar je prijatelj Slovanov. Kdor ima toraj v Žatecu kaj prodati, naj se obrne s polnim zaupanjem na imenovaga gospoda.

Pridnim slovenskim hmeljarjem želimo, končno, dobro letino in boljše cene, kakor smo jih danes obetali, in jim kličemo: „Bog daj srečo!“
Savinžčan.

Ptuj 8. jul. — Poziv! Razna društva imamo mi Slovenci v katerih se vtrujemo k delovanju za naš rod, za mili naš slovenski jezik. Med raznovrstnimi društvi pa, smelo rečem, najbolj vplivajo na človeško srce, ter z neko skrivnostjo vspodbujajo vsacega bodi si prostak ali izobraženec — pevska društva, kajti petje, ta imeniten dar božji, s katerim zamoremo svojem bližniku v glasbenih slikah naslikati čarodejno podobo na njegovo srce t. j. kar pevec čuti v svojem srcu in ta čutila izraža z glasovi zamore imeti vžitek tudi srce poslušalca, ako namreč pevec, oziroma pevci, razumejo vsebino teksta in vglasbila. Ljubi Bog je bil tudi posebno nam Slovencem naklonjen — če smem tako reči in nam dal v obilnosti lepih zmožnosti petja; pa tudi narod še dosedaj ni pozabil, da mu je dan dar petja, ampak, vselej je in bo rad prepeval v čast božjo v povzdigo in prospeh svojega naroda ter z milimi pesmicami zabaval v družbi zbrane goste. Dokazalo se je že večkrat, kako so presenečeni drugi — celo nam nasprotni narodi — ako slišijo naše milodoneče pesmice. Iz vsega toraj sledi, da se moramo razun drugih narodnih društev tudi skrbno oklepati pevskih društev. — Pustimo razpravljanje in preidimo k resni stvari.

Kakor znano, imelo bode „Slov. pev. društvo“ v Ptui svoj letošnji koncert v Ptui dne 4. avgusta.

Pokazali bodemo zopet, da mi vstajamo, kajti koncert in sploh vsa svečanost obeta biti izborna. Združimo vse svoje pevske in gmočne moči, ter skupno pokažimo vsemu svetu, da nam je vsak naroden napredek pri srcu, in da se ne damo drugim narodom pod noge. — Pokazati nam bode, kako napredujemo na zabavno-umetnem polji petja narodnega. — Vdeležimo se koncerta v mnogobrojnem številu. Zastopana naj bodo kolikor mogoče vsa narodna društva brez razločka in kolikor okolščine dopuščajo polno-številno! ako pa bi društvom ne bilo mogoče se vdeležiti svečanosti korporativno, naj pa vsaj po možnosti pošljejo deputacije. — Vi pa, dragi gg. pevci

in čest. gg. pevke pridite nam v obilnem številu na pomoč, da nam s svojimi krepkimi, milodonečimi in čistimi glasi pomagate sodelovati in tako še vi s svojim sodelovanjem povzdignete svečanost. Urimo se pridno v petji, ker čas koncerta nam trka na vrata.

Slovenci! pevci in gostje, zapomnimo si dan 4. avgusta in ne pozabimo, da nas zopet kliče, rekel bi, narodna dolžnost se zbirati pod praporom: „S petjem k srcu, s srcem k domovini“; pokažimo se trudoljubive in nevstrašene, rekoč:

Delajmo, dokler sije nam dan
Nikdo 'zmed nas ne bo naj zaspan
Tud' v mraku za narod naj dela
Vsak, dokler ne pride smrt bela!

„Gozdoslav“

Iz Pohorja. Dremljimo, dremljimo! v resnici tako ne, kakor je bilo pisano v predzadnji številki vašega cenjenega lista, ampak zdramimo, zdramimo se, klical bi jaz iz našega visokega Pohorja široko daleč, da bi to slišali vsi še do zdaj zaspani Slovenci, in da bi se tega klica vstrašili obmilovanja-vredni odpadniki, katerih tudi v naši najbližji soseski ne manjka, in da bi prišli vsaj enkrat čeravno že precej pozno, k zdravi pameti. Pa kaj bi se tolažil, da bi enaki ljudje prišli k pameti, kjer dušna slepota gospodar in vlada. Zdaj se že itak hudujejo, kako vemo iz znanega nemškega lističa, zaradi imena „nemškutar“, da si tega ne zaslužijo od nas, povejmo njim tedaj bolj prav in naravnost: izdajica, odpadnik, saj to poštenih Nemcev itak ne zadeva, te še mi spoštujemo, a zadeva spridene, katere iz celega srca obžalujemo. Takih ne manjka, žalibog, tudi v Oplotnici že ime tega (gnezda) trga vsakega poduči, da je tu edino nemška naselbina.

Pa bode kdo vprašal: Kaj se je tu, za božjo voljo zgodilo, da se pisatelj tako huduje? No, nič novega, le to kar se na drugih krajih godi včas. Bil sem, namreč pred nekaj časom v gostilni nekega Oplotničarja, ki je baš tudi župan in ko sem zahteval piva, slišal sem njegove besede: „nur dajč, nur dajč, wir verstehen ja nur deutsch“. V nebo vpijoča laž je to. Miren sem bil, kličem drugokrat, a ko sem ravno tako slišal, sem rajši odišel. Žalostno, da za naš pohorski, trdo zasluženi denar naš in svoj jezik zaničujejo. Zato: zdramimo, zdramimo se, in ne podpirajmo netopirjev.

... **iz Pilštajna doma.** Peilenstein tako lahko bereš, dragi slovenski bralec, na vsakem poštnem pečati iz slovenskega trga Pilštanskega. Kedaj bo pa vendar te neumščine konec?! Imamo zavednega g. župnika, a tiho ostaja, morebiti zaradi posebnega prijateljstva z g. županom, ki je zraven c. kr. poštar? Ne trpimo več krivic slovenskemu narodu, žaljen je bil že dovolj. Zatevajmo odločno ne samo na poštnem pečati, temuč tudi pri občinskem uradovanju in v občinskem dopisovanju slovenski jezik. To je naša pravična zahteva, upamo torej, da se bo kmalu spoznala. Daj Bog! ... **iz Pilštajna doma“.**

Iz Brežic. (Slovenci na lastnih nogah.) Dolgo so Brežice spale, a zdaj ko so se zbudile k novemu življenju, zdaj delujejo čvrsto in vstrajno. Ni še pet let temu, ko niso imele niti enega narodnega društva, a zdaj imajo poleg čitalnice podružnico sv. Cirila in Metoda, poleg posojilnice „Narodni dom“. Kakor so se naši vrli domoljubi pred leti odlikovali pri čitalnici z lepim petjem, s krasnimi in obilo obiskovanimi besedami, z gledališkimi predstavami in drugo zabavo, tako se danes čudimo, kako so mogli že tudi na gospodarsko-narodnem polji v kratkem času doseči toliko uspehov, ki jasno spričujejo, kaj se more storiti, kjer je vstrajno domoljublje, narodna značajnost, požrtvovalnost in složnost. Posojilnico imamo še le pol leta, a kako se ž njo ponašamo. V lepi hiši domoljubnega njenega predsednika ima pripravno pisarno z vsem potrebnim pohištvo, s trdno blagajnico, s krasnimi knjigami in s prometom blizu 150.000 gld., in to v teku 6 mesecev. Med dohodki je blizu 30.000 hranilnih vlog, katere so se dobivale večinoma doma, v domačem okraji, kjer itak že ena slovenska posojilnica deluje, kjer obstoji nemška hranilnica (Brežice) in nemška posojilnica (Bizeljsko).

Posojilnica si je pridobila še s tem neprecenljivih zaslug, da je kupila hišo, hôtel Klembas,

najlepše, najdražje poslopje v Brežicah. Tu je zdaj „Narodni dom“. Poslopje stane posojilnico res čez 22000 gld., a te cene je vredno, ako ga brat bratu dá. Sicer se ni sama posojilnica tega lotila, njej je na pomoč prihitelo več domoljubov, kateri so kot tihi denarničarji pristopili in vložili blizo 10000 gld. v poslopje. Pri tem je to veselo, da so se vsi Slovenci v Brežicah vdeležili pri tem važnem podjetji. V „Narodnem domu“ bode imelo poleg čitalnice tudi posojilnica svoje prostore, ondi bode narodna gostilna, ki ima vse najlepše prostore: lične jedilnice, vrt, kegljišče, lope, hleve, kleti, mesnico itd. V prvem nadstropji so: dvorane, sobe za tujce, privatna stanovanja itd. Ves „Narodni dom“ je zdaj prenovljen, osnažen, in z vsem konfortom z vso pripravo oskrbljen. Posojilniški odbor z gospodarskim odsekom vodi za sedaj sam tudi gostilnico, ki se je z julijem otvorila. Postrežba je izvrstna, jed po ceni, pijača izborna. Za duševno hrano je tudi skrbjeno. Čitalnica bode dala svoje časnike ne samo vsem udom, ampak tudi vsem gostom na razpolaganje.

Iz Krškega. (Praznik slovanskih apostolov. — Centralna posojilnica slovenska.) Praznik naših slovanskih blagovestnikov smo v Krškem dokaj slovesno praznovali v nedeljo, dne 7. t. m. Prejšnji večer so topiči pokali in goral je umeleljni ogenj, da je bilo veselje. Zažgali bi se bili tudi že pripravljene kresove v bližini mesta, ako bi se vsled močnega vetra ne bi bilo bati kakove nevarnosti radi hiš, katere niso v Krškem krite kar od kraja z opeko. V nedeljo je bila slovesna sv. maša v župni cerkvi, pri kateri so meščanski učenci pod vodstvom g. dr. Romiha peli krasno slovansko mašo o. P. Kneževiča isto mašo, katero so Hrvatje v Rimu peli, ko se je praznovala Metodova tisočletnica „Ofertorij“ je od slavnega skladatelja Liszta, „agnus“ pa ima napeve sv. Cirila samega.

V proslavo svetega slovanskega dneva nameravali ste v nedeljo zborovati tudi obe podružnici naše dične družbe, in sicer moška pod predsedništvom g. župana dr. Mencingerja, ženska pa pod predsedništvom gospe Mar. Pfeiferja, toda zbor moške družbe se radi pičle vdeležbe udov ni mogel vršiti, pri zboru ženske podružnice je bila pa gospa prvomestnica zadržana. Zato sta se oba zbora na bodočo nedeljo, 14. t. m. preložila in se bosta ob isti uri in istem prostoru vršila. Drugi ustanovni zbor „Centralne posojilnice“ je nadaljeval delo prvega zbora, dognal pravila, določil Krško kot začasni sedež novi zadrugi in od pristopivših udov volil pri načelstvu (začasno) g. Ivana Lapajna kot ravnatelja in g. dr. Tom. Romiha kot njegovega namestnika. Zadruga se bode registrovala pri c. kr. okrožnem sodišči v Novem mestu.

V Wörishof-nu. Sedajni čas, ko toliko ljudi potuje v znameniti ta kraj, bode gotovo ustrezno cenjenim bralcem „Domovine“, da spregovorimo nekaj besed o tem kraju in načinu zdravljenja.

Lepa ravnina okrog Wörishofna z malimi grički dela prav prijeten ta kraj. Ljudstva je nepopisljivo veliko — slepi, kruljevi in obdani z vsake vrste boleznijo so tukaj; tu najdemo: Angleže, Francoze, Lahe, Ogre, Nemce, Slovence, Pruse itd. — vseh skupaj je zdaj nad 3000 bolnikov! Gotovo nimajo nobene toplice toliko gostov. Pa čudno je, kako vse — imenitno in ubogo — ljudstvo nosi le sandale ali kakor Pohorci pravi: „cokle“.

Čuditi se je nad delavnostjo „prelata Kneippa“ — on vstane vsaki dan pred polu štirimi, ob štirih že bere sv. mašo, potem sprejema bolnike in spovedava. Ob nedeljah in praznikih pridguje, in vsak dan ima o zdravilstvu od 5—6. ure popoldan govor, kjer se jih na tisoče zbere poslušalcev, kateri ne morejo hoditi, se dajo tje peljati. Večidel vsi „pacienti“ so tudi prav pobožni; vse gre v cerkev k sv. maši ne le v nedeljo, ampak tudi ob delavnikih. Vsako nedeljo so obe cerkve pri treh pridgah farna in klosterska jako natlačena. To je prav lepo, da bolniki, kateri zdravja iščejo, ne pozabijo na Boga.

Nekteri pa resnično ozdravijo na čudežni način. Tukaj vidim večkrat deklico staro okoli 20 let, ktera je 5 let ležala od protina popolnoma zvitá, več mesecev je že tukaj in že po „palicah se opiraje“ hodi polna veselja in hvaležnosti do

prelata Kneippa. Te dni — ne vem je bilo v četrtek ali v petek, je imel nek jako učen gospod govor v zahvalo; on je bil namreč slep, a čez delj časa, ko je zvesto in natančno ravnal po nasvetu prelata Kneippa, vidi sedaj prav dobro! Ravno zato pa, ker se godijo toliko čudapolne reči, se število gostov zmiraj množi in zato zidajo tudi zmiraj nova poslopja; ker je vse tako polno, da že težko dobi primernega stanovanja.

Zdravljenje z vodo pridobiva od dne do dne več zaupanja in redno, nerazkošno življenje vtrjuje čedalje bolj človeška telesa.

Človeštvo vedelo bo veliko zahvalo možu, ki se je toliko trudil pomagati mu in ga osrečiti.

Narodno-gospodarske novice.

Svinjska kuga.

Kakor znano je koncem maja l. l. nastala v zavodu za nadziranje in pitanje svinj v Steinbruch pri Budapešti, doslej v Avstrijsko-ogrskih pokrajinah, neznana od perarice različna, jako nevarna, silno okužljiva in nalezljiva kuga, tako znana „svinjska kuga“, ki se je v kratkem času razširila čez veliki del Ogrske in se tudi zanesla v druge dežele.

Razširila pa se je ta kuga najbolj po trgovini s svinjami, po mesu in odpadkih zaklanih svinj, pa tudi po takozvanih posredovateljih in sicer zlasti po osebjem, ki oskrbuje svinje, po okapljavcih, kakor tudi po gnoju in raznih drugih rečeh iz okuženih hlevov.

Ta bolezen je vnetje pluć in črev večkrat z obsežnim uničenjem črevesne žlezne mreže, v mnogih slučajih obolé tudi ribice (obisti) in skalni organi. Pogosto se kaže enako opustošenje kakor na črevesni žlezni mreži tudi na gobčni, goltančni in sapnikovi žleznici.

Bolezen se kaže večkrat raznovrstna, in sicer potem, če so ali pluča ali pa čreva bolje vneta po kugi.

Začetek se kaže v tem, da okužene svinje, nočejo jesti, da jih žeja, da so jako klaverne in slabotne. Hoja je lena, omagajoča, majajoča se v ozadju, noge so kakor trde, korak kratek.

Bolne svinje mnogo ležijo, zakopajo se v nastel in nerade in težko vstajajo, redko kedaj zakruliijo in tedaj z nenavadnim hripavim glasom, kašljajo pa tiho, da je kašelj čisto komaj čuti, in hitro dihaajo in se pri dihanju močno giba vse oprsje.

Mnogokrat je opazovati že v začetku bolezn in tudi v daljem razvoju kozlanje, ali pa tudi griz s krvavim blatom, časih celo v male kepe skupljeno krvavo ali s krvavo zlezjo prevlečeno blato.

Okužene svinje imajo vročico, trepečejo na telesu, koža je čutiti zdaj vroča zdaj mrzla in je čestokrat posebno okrog ušes, na gobcu, pod vratom, na trebuhu in na znotrajnih straneh beder močno rudeča, ali celo modra. Največkrat se delajo tudi puščaji takim svinjam.

Oči se začetkoma solzijo, kmalo pa se zalepijo z žilavim gnojem in so polu zaprte.

Svinje hitro shujšajo in poginejo večkrat v nekterih dneh, včas pa traja bolezen še več tednov ali še dalje.

Bolezen se prikazuje največ pri novokupljenih svinjah in sicer navadno kmalo potem, ko se zapro v svinjak in se kažejo tako čudno, da jih more zapaziti lastnik ali oskrbovalno osobje že pri površnem opazovanju.

Takoj, ko se bolezen oziroma sum bolezni pokaže, je dolžan vsled ministerske naredbe z dne 9. junija 1895. št. 79 drž. zak. naredbe za zabranjenje in za pokončevanje svinjske kuge, da mora to takoj naznaniti občini. Takošnje naznanilo je tudi največ v korist dotičnemu lastniku samemu, ker je tako mogoče, takoj ukreniti proti razširjanju in za pokončanje kuge, vspešna sredstva, in varovati lastnike pred veliko škodo.

Prvo sredstvo, ktereja je rabiti v tem slučaju je, ločiti okužene in zdrave svinje v posebne svinjake strežnike in čuvaje, posebno kopanje in druga za rejo svinj potrebna orodja posebi za okužene in zdrave svinje.

Če nastane ta kuga v katerem kraju, je pred vsem prepovedana gonja na skupni pašnik

in na vodo in je tudi zabraniti vsaka posredna in neposredna dotika med raznimi, če tudi iz neokuženih hlevov prišlimi svinjami.

Okužene svinje se ne smejo klati, ker je njihovo meso, ki je večkrat kakor kuhano, škodljivo človeškemu zdravju, in se zatoraj ne sme po nobeni ceni uporabljati za človeško hrano.

Ker je svinjska kuga jako, jako nalezljiva in se tedaj jako hitro in lahko razširi in zanese v razne kraje, kjer za kugo ni nobenega znanega zdravila, in vse okužene svinje na tej kugi poginejo, je lahko razumeti, da ta kuga, kjer koli se vtepe, mora povzročiti dotičnim lastnikom ne- cenljivo škodo, posebno pa le tedaj, če se zamolči ali prekasno naznani, in se sredstva za pokončevanje in proti razširjanju ne morejo takoj in pravočasno rabiti.

Ta kuga ne nastane nikdar sama od sebe, ampak se samo zanaša iz okuženih krajev, in zatoraj ni nikdar moči dovolj opozarjati, da je treba domačo svinjerejo, ki je povsod, kjer se z nekolikim razumom goji, jako zdatna in ki se glede na primeroma male stroške tudi dobro izplača, da je za to treba domačo svinjerejo skrbno varovati dotike s svinjami iz drugih dežel. Vsako uvaževanje tujih svinj je po mogočnosti zabraniti, in svinjorejo samo v domačih krajih za to tem bolje gojiti, tem bolj ker so naša domača svinjska plemena glede na to, da malo potrebujejo, da se rade plodijo, in da se jih maloktera bolezen prime, za svinjerejo posebno primerna in glede na dobro in okusno meso tudi jako priljubljena.

Postave o novodobni vinoreji.

Ko se je bila v letih 1870 in naprej trtna uš v Avstriji pokazala, in sicer najprej v Klosterneuburgu, začeli so premišljevat, kako bi trtno uš zatrli. V ta namen je bila izdana postava od 3. aprila 1875. Ta zakon zapoveduje, da je treba po trtni uši napačene vinograde uničiti in zabranjevati, da se trtna uš iz okuženih vinogradov ne preseli v zdrave vinograde. Radi tega je bilo in je še dandanes prepovedano, raznovrstne trte, zdrave in nezdrave, domače in amerikske, prenašati in prevažati iz dežele v deželo, iz okraja v okraj. Ta postava je sedaj samo toliko olajšana, da se z dovoljenjem gosposk vendar le smejo razne trte prenašati in prevažati.

Manj važna postava je ona od 27. junija 1885. Ta govori o tem, kdo plača stroške pokončevanja za uničevanja okuženih vinogradov. Ker se taki vinogradi, kakor znano, mirno svojej osodi prepusté, zato se tudi ta postava več ne vporablja. Veliko važnejši so zakoni, kateri so izdani od leta 1888 naprej; to so zakoni s katerimi se pospešuje nasad amerikske trte.

S postavo od 6. junija 1888 se je najprvo pripoznalo, da naj se gruntne davek odpiše tistim vinogradnikom, kateri so trpeli po trtni uši. Še bolj natanko govorijo o tem postave z dne 3. oktobra 1891 in 26. junija 1894. Postavi od 27. junija 1885, in od 15. junija 1890, pa določujeti, da morejo biti novi, z amerikske trtami zasajeni vinogradi 10 let davka prosti. Za pospeh nove amerikske trtoreje sta pa posebno imenitna zakona od 3. oktobra 1891, in od 29. marca 1892.

Na podlagi teh postav daje država za nove nasade vinogradnikom brezobrestna posojila na 10 let, to pa pod tem pogojem, da dá tudi deželna vlada polovico.

Ta brezobrestna posojila se dovoljujejo takim vinogradnikom, kateri trpé zaradi trtné uši začasno pomanjkanje; ti vinogradniki morajo biti še toliko trdni, da se ni bati, da bi se dano posojilo izgubilo. S to poslednjo postavo se je vinogradnikom še največ koristilo, mnogo pa tudi s tem, da je vlada ustanovila več svojih amerikske trtnice in da je podpirala občine, kmetijska društva, šole in druge zavode, ako so si iz lastnega nagiba ustanovili trtnice in vinograde.

Listnica uredništva.

Č. g. A. Z. v K. Prosim, nam bode zelo vstreženo Č. g. A. Z. v Ksaverju. Notica ni imela namena koga žaliti, zato tudi popravek ni umesten. Brez zamere.

Gostilničar

z dobrimi spričevali, želi dobiti na več let gostilno v najem. Kdo, pove uredništvo tega lista. (118) 2-1

Zahvala.

Za obilne tolažilne izraze odkritosrčnega sočutja mej mučno boleznijo, o smrti in pogrebu našega nepozabnega iskreno ljubljenega soproga, odnosno očeta, gospoda

Franca Polak-a

veleposestnika in gostilničarja v Trbovljah

za toli častno in mnogobrojno spremstvo ranjega do zadnjega mu počivališča, za mnogobrojne prekrasne vence, za milo in v srce segajoče petje pred hišo žalosti in ob grobu, za goreče molitve mej sprevedom itd. zahvaljujemo se najpristrčneje tem potom vsem darovateljem vencev, vsem ljubim sorodnikom, prijateljem in znancem, vsem udeležencem pogrebne spreveda, posebno preč. domači duhovščini, slav. učitelstvu trboveljske šole in vodenskih šol, ki je mej sprevedom vodilo šolsko mladino, slav. občinskemu odboru in njega županu, slav. pevskega društva „Zvon“, slav. rudarski godbi in slav. gasilnemu društvu, ravnatelju g. Terpotitz-u, gg. dr. Fliegl-u in Graeffe-tu, vsem gospodom uradnikom trboveljske premogokopne družbe in drugim osebam. Vsem skupaj in vsakemu posebej bodi še jedenkrat izrečena naša najpristrčnejša zahvala.

Trbovlje na Vodi, dne 3. julija 1895.

(117) 1-1 Žalujoča rodbina Polak-ova.

Nekdo, ki je dovršil s prav dobrim vspehom vinarsko, sadjarsko in poljedelsko šolo, išče službe pri kaki graščini. Izpolnil je 20. leto in je zmožen nekoliko lova, ter vstopi tudi kot gozdarski praktikant. Ponudbe naj se pošiljajo pod naslovom: N. M. št. 20. post. rest. Ljutomer, Štajersko. (114) 1

Posestvo na prodaj.

V Mozirji se čisto nova enonadstropna hiša s 6 sobami, kuhinjo, kletjo, s posebno kuhinjo za pranje in s čisto novim jako pripravnim gospodarskim poslopjem pod jako ugodnimi pogoji iz proste roke prodaja. K tej hiši pripadajoče zemljišče, kakor gozd, travniki, njive, hmeljišča (čez 2000 hmeljev), sadovnik (okoli 200 sadnih dreves od najboljših sort) lepota in zeljisti vrt, obsega skupaj 7 $\frac{1}{2}$ orala in je vse dobro obdelano. Kdor bi hotel to posestvo kupiti, naj se ustno ali pisмено obrne do gospé Matilde Tribuč v Mozirji. (116) 1

Razpis.

V zmislu §§ 8 in 12 postave z dne 23. jun. 1892 dež. zak. l. št. 35 razpisuje podpisani zdravstveni okrožni odbor službo okrožnega zdravnika za zdravstveno občino „Okolico Celjsko“ obsega jočo politične občine celjsko okolico, Teharje, Št. Lorenc in Svetino s stanovanjskim v Celji in z letno plačo 600 gl. a. v.

Prošnje za to mesto z dokazi, predpisanimi v § 15 gori navedene postave vložijo se naj najdalje do 1. avgusta 1895 pri podpisnem okrožnem odboru.

Okrožni odbor celjske okolice, dne 1. julija 1895.

Načelnik:

Glinšek, l. r.

Franč Čuden

ur ar

v Ljubljani

Glavni trg št. 25

priporoča

slav. občinstvu in posebno prečast. duhovščini, svojo bogato, največjo zalogo švicarskih žepnih ur, po najnižjih cenah, zlatih, srebrnih, nikelnastih in stenskih ur z nihalom (Pendeluhr), budilnic, verižic vsake vrste, prstanov, uhanov in vseh v njegovo stroko spadajočih stvari.

Popravlila naredim dobro, hitro, natančno in ceno. Poštna naročila izvršujejo se precej. Novi ceniki po pošti in brezplačno. V cenikih je natančneje popisano, koliko časa jamčim (garantiram) za katero stvar in kako zamjenjam. (74) 10-10

Vsprejme se takoj kot oskrbnik vinarstva v Halozah

oženjen mož, ki je več zimskega in zelenega cepeljanja ter sploh vseh opravil pri nasajevanju vinogradov z ameriškimi trtami.

Pogoji se izvedo pri Anton Gregorič-u, tajniku posojilnice in posestniku v Ptuj. (111) 3-2

Zobozdravnik Anton Paichel

iz Ljubljane, uljudno naznanja, da od dne 1. julija t. l. v hotelu „pri volu“ (Hotel Ochsen) zdravi zobe in deluje v stroki zobozdravništva. Ostane tu le nekaj časa. (107) 3-2

Hiša

v Šmartnem, en četrt ure od Slovenskega Gradca, tik okrajne ceste in blizu nameravane nove železniške postaje, na jako dobrem prostoru, novo zidana z nedodelanim prvim nadstropjem, pripravna za vsako trgovino, posebno za krojača, proda se takoj iz proste roke. Natančneje pogodbe podaja Fr. Dolenc v Mariboru. (110) 3-2

Vsem rediteljem kratkočasnih izletov, ljudskih in šolskih veselic i. t. d. priporočamo najgorkeje v naši zalogi izišli

Zabavnik

Zbirka družbinskih iger za v sobi in pod milim nebom. Nabral in izdal Anton Brezovnik, učitelj. — Cena 70 kr.

Velecenjenemu občinstvu usojam se naznaniti, da sem s 1. julijem t. l. v hiši svojega očeta gosp. Ivan-a Vaupotiča pričel

mesarsko obrt.

Priporočevaje se velecenjenemu občinstvu, zagotavljam točno in ceno postrežbo. Ljutomer 1. julija 1895.

Aleksander Vaupotič, mesarski mojster. (108) 3-2

Molitvene bukvice

priproste, kakor tudi v najfinerih vezih, po vsakršni ceni pri

Dragotin Hribar-ju v Celji

Posebno opozarjamo preč. g. katehete in duhovščino na velik izbor molitvenikov za šolarčke, kakor tudi odrasle.

Dobro vino

belo ali rudeče, po gl. 15.50, 17. — in 19 — po 100 litrov na tukajšnji kolodvor stavljeno, prodaja v množini nad 50 litrov, ter se za obila naročila toplo priporoča

Kranjska vinarna v Ljubljani,

5-4 Slonove ulice št. 12. (102)

„THE GRESHAM“

zavarovalna družba za žiljenje v Londonu.

Filijala za Avstrijsko:

Dunaj, I., Giselstrasse 1., v družbeni hiši.

Filijala za Ogersko:

Budimpešta, Franca-Jozefa trg 5 in 6, v družbeni hiši.

Aktiva družbe dne 31. dec. 1893 k. 131,435.657 —
Letni zavarovalni dohodki z obrestmi do 31. decembra 1893 . „ 23,942.149 —
Izplačanja za zavarovanje, za rente in odkupe i. dr. odkar posluje družba (1848) . „ 287,452.809 —
Med letom 1893 je bilo od družbe izdanih 9633 polic v znesku . „ 73,023.675 —

Prospekti in cene, po katerih se ravna družba pri izdavanju polic in prijavi obrazci dobe se brezplačno pri generalni agenturi v Ljubljani, Tržaška cesta 4 pri GVIDONU ZESCHKO-tu. (148) 12-8

Zaloga specerijskega blaga

MILAN HOČEVAR

Celje, Glavni trg, 10

Izvrstna zaloga vsakovrstne kave, sladkorja, riža, finega olja, južnega sadja, masla, svinjske masti, ruma, čaja, vina v butilkah, sremske slivovke, kranjskega brinovca, itd. itd.

Banatska pšenična moka.

Radajnska mineralna voda

itd. (21) 20-17

Najboljše za stenice, bolhe, kuhinjske golazni, mole, živalske parasite in dr.

Zacherlin

deluje čudovito! Mori — kakor nobeno drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi po celem svetu kot jedino enake vrste slavno in priznано. — Njegova znamenja so: 1. zapечатena steklenica, 2. ime „Zacherl“.

Celje:	Traun in Stiger	Mozirje:	Leopold Vukič
Planina:	Alojzij Walland	Planina:	R. Grossler
Viktor Wegg		Lud. Schescherko	
Anton Kolenc		F. Wambrechtsteiner	
Fran Janesch		Gornji grad:	Jakob Božič
Milan Hočevar		Poličane:	Ferd. Ivanus
Ferdinand Pellé			A. P. Krausdorfer
Josip Matič		Anton Schwell	
Anton Ferjen		St. Paul:	And. Sappanz
Friderik Jakovitsch		St. Paul:	Fran Mathels
L. Leo Hannak			Variec & Umek
Karol Gela, lekarna		Rajhenburg:	L. Rainhofen
Fran Zanger		Zalec:	Adalb. Globočnik
		St. Jurij:	Fran Martin
Vransko:	Ivan Pauer		J. F. Schescherko
Konjice:	Jurij Michay	St. Lovren:	Eliza Turin
Vojnik:	Fr. Zotti	Smarje:	Josip Wagner
Hrastnik:	Alojzija Bauerheim	St. Paul:	Norbert Zanier
	Konsumno društvo	Trbovlje:	Konsumno društvo
	Josip Wouk		J. M. Krammer
Ljubno:	Fr. H. Petek		Rob. Stenowitz
Sevnica:	A. Fabiani		Anton Jaklin
	S. F. Schalk	Vitanje:	Karl Tischler
	Ludovik Smole	Velenje:	
	Zwenkel & Cmp.		